

ИЗСЛЕДВАЙ ПИСАНИЕТО

Книжка № 11

СЛУЖЕНИЕ НА ПО-ДЪЛБОК
ХРИСТИЯНСКИ ЖИВОТ
България

“Следвайте мир с всички и святостта,
без която никой няма да види Господа”

Евреи 12:14

СЪДЪРЖАНИЕ

УРОК

СТР.

ПОУЧЕНИЯ ВЪРХУ СТАРИЯ ЗАВЕТ

131	ЙОСИФ ТЪЛКУВА СЪНЯ НА ФАРАОНА	2
132	БОГ ИЗДИГА ЙОСИФ	8
133	БРАТЯТА НА ЙОСИФ ОТИВАТ В ЕГИПЕТ	13
134	БРАТЯТА НА ЙОСИФ ОТИВАТ В ЕГИПЕТ ЗА ВТОРИ ПЪТ	19
135	ЙОСИФ ИЗПИТВА БРАТЯТА СИ	24

ПОУЧЕНИЯ ВЪРХУ НОВИЯ ЗАВЕТ

136	ПЕТЪР СЕ ОТРИЧА ОТ ХРИСТОС	28
137	ХРИСТОС ПРЕД ПИЛАТ	34
138	УНИЖЕНИЕТО, РАЗПЯТИЕТО И ПОГРЕБЕНИЕТО НА ХРИСТОС ...	39
139	ВЪЗКРЕСЕНИЕТО НА ХРИСТОС	44
140	ВЕЛИКОТО ПОРЪЧЕНИЕ	49

СПЕЦИАЛНИ ПОУЧЕНИЯ

141	ОБРАТНО КЪМ БИБЛЕЙСКОТО ОБЩЕНИЕ	55
142	БИБЛЕЙСКИЯТ ПОРТРЕТ НА ДОМАШНОТО ОБЩЕНИЕ	61
143	ПОЧИТ КЪМ БОГА И НЕГОВИЯ ДОМ	66

Стих за запомняне: *"Тогава Йосиф каза на Фараона: Фараоновият сън е един; Бог е явил на Фараона това, което скоро ще направи"* (Битие 41:25)

Текст: Битие 41:1-36

В предишното ни учение видяхме как в затвора Йосиф тълкува сънищата на началника на виночерпците и началника на хлебарите. Началникът на хлебарите бе обесен, а началникът на виночерпците бе възстановен на своята служба, така както предсказа Йосиф. Но цели две години виночерпецът не си спомни за Йосиф, макар той да го бе помолил да спомене за неговия случай пред Фараона, за да измоли освобождаването му от несправедливото му задържане. Тук виждаме колко безполезно е доверието в хората. **"Не уповавайте на князе, нито на човешки син, в когото няма помощ По-добре да се надява някой на Господа, а не да уповава на човека. По-добре да се надява някой на Господа, а не да уповава на князе"** (Псалми 146:3, 118:8-9). Не може да се разчита на човека. Бог не очаква от Своите чада да полагат доверието си в хората, понеже те няма да могат да им помогнат.

Бог позволи да изминат цели две години, за да бъде изчистено сърцето на Йосиф от всяка форма на зависимост и очаквания от хората. Много пъти Бог допуска изпитанията ни да се проточат, докато се срутят всички подпори на зависимост от човек, на които се опитваме да се облегнем. Бог иска да престанем да разчитаме на хората и напълно да зависим от Него, за да можем да кажем искрено като псалмописеца **"Но ти, о душе моя, тихо уповавай само на Бога, защото от Него очаквам помощ"** (Псалм 62:5).

Въпрос 1: *Какъв урок можем да научим от начина, по който виночерпецът, забрави молбата на Йосиф и не си спомни за него, веднага щом му олекна?*

Все пак, това не означава, че Бог не може да използва хора за осъществяването на плановете Си за нашия живот. Той често използва хора; но ние трябва да Го оставим да използва хората според Неговия избор, по начин и в момент, който е угоден на Него. Въпреки че Бог планираше да използва именно виночерпеца, за да запознае Фараона с Йосиф, това изобщо не стана по начина и във времето, очаквано и предвиджано от Йосиф. Казва се, че **"Божието време е най-доброто време"**.

БОЖИЕТО ВРЕМЕ ЗА СЪНЯ НА ФАРАОНА
(Битие 41:1; Екклесиаст 3:1; Исаия 60:226; Еремия 1:12)

"Като изминаха две години Фараон сънува ..." (Битие 41:1)

Изминаха цели две години, през които всички забравиха за Йосиф. Независимо колко продължителни са изпитанията ни, те накрая ще свършат. Можем да изглеждаме изоставени и забравени от хората, но Бог не ни забравя никога.

"Защото гневът Му е само за една минута, а благоволенieto Му е за цял живот; Вечер може да влезе плач да пренощува, а на сутринта иде радост" (Псалм 30:5).

13-те години на Йосифовите изпитания в Египет, бяха на път да свършат. Бог бе Този, Който определи времето и даде сън на Фараона, така че Йосиф да бъде повишен в подходящия момент. По всяка вероятност, ако виночерпецът бе уредил освобождаването на Йосиф от затвора, във време различно от божествено избрания подходящ момент, Йосиф не би станал управител на Египет в стратегическия период, в който той управлява. **"Но знаем, че всичко съдейства за добро на тия, които любят Бога, които са призвани според Неговото намерение" (Римляни 8:28).** Това би трябвало да ни окуражи, че Божието намерение за живота ни ще бъде осъществено в подходящия момент.

Въпрос 2: Какво насърчение е нужно да извлече вярващия, който преминава през различни изпитания, от щастливия край на преживяното от Йосиф в затвора?

БОЖЕСТВЕНО ОТКРОВЕНИЕ ЧРЕЗ СЪНИЩА (Битие 41:1; 20:3-7; 28:12; 37:5-9; Йов 33:14-16; Йоил 2:28)

Един от начините, по които Бог говори на хората, е чрез сънища. Първият сън, споменат в Библията, е във връзка с Божието предупреждение към Авимелех, царят на Герар (**Битие 20:3-7**). Има и редица други примери на хора, които сънуват сънища. Това са Яков (**Битие 28:12**), Йосиф (**Битие 37:5-9**), Соломон (**3 Царе 3:5-15**), мъдреците от изток (**Матей 2:11,12**), жената на Пилат (**Матей 27:19**) и други. Все пак, не всички сънища са от Бог. Някои сънища идват от многото дейност през работните часове (**Еклесиаст 5:3,7**). Също и ако вътрешното естество е силно насочено към определени желаниа, мислите могат през нощта да се преобразуват в сънища (**Исаия 29:8**). Сатана може да манипулира различните входове в ума, за да произведе подозрителни сънища, които пуснати в действие, могат да доведат до окови на страх и погрешни решения. Затова трябва да внимаваме да не се подмамим или изплашим от каквито и да било сънища (**Второзаконие 13:1-4 Еремия 23:26-29, 32; 27:9; Йов 7:14**).

Въпрос 3: Как идват сънищата и как вярващият би трябвало да се онтася към тях?

Накратко можем да обобщим белезите на истинския сън от Бога в следното:

1. В хармония с Писанията: Истинският сън от Бога никога не противоречи на писаното Божие Слово. Затова трябва да отхвърлим сънищата, които ни водят да действваме противно на словото на Бог, в който и да е детайл (**Еремия 23:28; Псалм 138:2; Притчи 30:5-6**).

2. Простота на тълкуването: Сънищата от Бог винаги са прости за тълкуване. Бог не говори с цел да обърка своите чада. Можем да забележим, че хората в Писанието, които са търсили тълкуване на сънищата си, са все хора като Фараона и Навоходоносор, които не са познавали истинския Бог. Затова винаги, ако някой вярващ има сън, който му се струва значим и важен, правилната стъпка от негова страна е да се моли и да чака да получи от Бог разкриване на посланието на този сън. Ако все още има съмнения относно него, той би трябвало да поиска съвет от водачите

в църквата. Никога не бива да се обръщаме към така наречените тълковни книги за съновидения или към "професионалните" тълкуватели на сънища. Святият Дух, Който обитава в нас, ни дава разбирането.

3. Свобода от заробващ страх: Посланието на Бог към Неговите послушни чада винаги е "**не бой се**". Грешниците в Сион са тези, които се боят и треперят от страх в присъствието на Бог (**Исаия 33:14**). Всеки сън, който се опитва да окове сърцето на Божието дете в робството на страха, е сатанински по произход и трябва да се отхвърли.

4. Изпълняването е сигурно: Истинският сън от Бог винаги се изпълнява (**Второзаконие 18:21-22**). Все пак трябва да знаем, че сънищата са имали важна роля, преди да ни бъде дадено пълното Божие Слово, но днес вярващите знаят Божиите намерения и план, разкрити в Словото Му. Затова и вярващите днес не бива да поставят прекалено голямо ударение на сънищата. Всичко, което не е в пълно съгласие с Божието Слово, трябва да се отхвърли.

Въпрос 4: Споменете някои белези на истиските сънища от Бог.

Бог даде на Фараон две съновидения. И в двата съня, той стоеше на брега на реката. Очевидно това бе река Нил, на която Египет разчита за напояването си. Явиха му се две картини, метафорично обрисувани с понятия от бита на египтяните. Когато се събуди, духът му бе обезпокоен и той потърси тълкуване от магьосниците и астролозите на Египет. Макар сънят да изглеждаше така ясен и прост за тълкуване, мъдреците на Египет не можаха да го изтълкуват.

Трябва да отбележим, че и най-мъдрите хора на света са безсилни и не достатъчно мъдри, за да могат да разкрият тайните на Бог, без значение по колко прост начин са представяни те. Тези магьосници и мъдречи бяха хора, които практикуваха гадаене и врачуване. Те се опитваха да предскажат бъдещите събития и да открият скрити тайни, използвайки сатанинска сила. Но простият сън от Бога ги обърка. От тук научаваме, че сатанинската сила и познание са ограничени. Само Бог е Всесилен и Всезнаещ. Затова ние нито трябва да се страхуваме от тези, които използват сатанински сили, нито да се забъркваме в техните окултни практики. Учудващо е да открием вярващи, отпаднали от вярата до степен, че да участват в окултни практики, които ежедневно разочароват даже невярващите, които ги практикуват. Бог забранява всички форми на окултизъм и по-никакъв повод християните не бива да се допитват до окултисти (**Второзаконие 18:10-14**).

Въпрос 5: Какво научавате от неспособността на магьосниците да изтълкуват съня на Фараона?

**СЪНИЩАТА - ИЗТЪЛКУВАНИ ОТ ЙОСИФ
(Битие 41:9-32; Данаил 2:19-30; Псалм 25:14)**

Сред провала на магьосниците и мъдреците на Египет, виночерпецът изведнъж си спомни за Йосиф в затвора. Той веднага се почувства виновен за това, че забрави Йосиф. Можем да проследим Божия пръст във всички тези събития. Съновиденията и липсата на тълкувател бяха чисто Божий замисъл, за да проправи пътя за въздигането на Йосиф. Не беше случайно и това, че виночерпецът стана свидетел на Фараоновия гняв, предизвикан от провала на мъдреците му, и си спомни за Йосиф. Виночерпецът разказа на Фараона за Йосиф и царят незабавно повика да го доведат.

"Царят прати та го развърза; управителят на племена, та го освободи"
(Псалми 105:20).

Фараонът разказа съня си на Йосиф и поиска от него тълкувание. Йосиф обърна внимание на Фараона, че и двата съня имат едно и също значение. Повторението бе с цел наблягане на спешността и неизбежността на откритото. В тълкуването Йосиф показа, че седемте тлъсти крави и седемте пълни класа от една страна представляват седем години на изобилие. Седемте мършави крави и седемте прегорели класа представляват седем години на глад, които ще последват след седемте години на изобилие. Годишите на глад ще са толкова сурови, че годишите на изобилието ще се забравят в земята на Египет. Лекотата, с която Йосиф изтълкува съня, бе в потвърждение на факта, че **"Интимното благоволение на Господа е с ония, които Му се боят и ще им покаже завета Си"** (Псалм 25:14).

ПРОЯВЯНАНЕ НА МЪДРОСТ ОТ СТРАНА НА ЙОСИФ (Битие 41:33-36; Притчи 4:7; 16:16; Яков 1:5; Притчи 11:14; 15:22; 20:18; 24:6; 29:18)

След тълкуването на съня, Йосиф даде на Фараона съвет да се организира складиране на храна по време на плодородието, като подготовка за годишите на глада. За да се наглежда работата, Йосиф предложи да се постави един **"мъдър и умен"** човек над работите на Египет. Този съвет бе ясно проявление на мъдрост и бе в съгласие с писанията: **"Благоразумният предвижда злото и се укрива, а неразумните вървят напред - и страдат"** **"Иди при мравката, о ленивецо, размишлявай за постъпките й и стани мъдър: Която, макар че няма началник, надзирател, или управител, приготвя си храната лете, събира яденето си в жетва"** (Притчи 27:12; Притчи 6:6-8). Йосифовият съвет беше благоразумен и право в целта. Той разбра от сънищата, че предстоеше огромен проблем. Затова той посъветва Фараона как да бъде преодолян идващия глад.

От съвета на Йосиф към Фараона научаваме, как едно правилно разбиране на Божието послание, трябва да бъде задължително последвано от прилагането му на практика. За да направим това, трябва да се молим за мъдрост, така че Бог да ни направи като Йосиф и като Исахаровите синове от старо време – **"мъже, които разбираха времената, та знаеха как трябваше да постъпва Израил"** (1 Летописи 12:32). Неговият съвет разкри, че Йосиф бе човек с пророческо видение, а където има пророческо видение, хората се спасяват (Притчи 29:18). Хората с мъдрост и видение би трябвало да предлагат съветите си на угнетените, защото **"където няма съветване, намеренията се осуетяват"**. Словото на Бог прибавя: **"Но ако някому от вас не достига мъдрост, нека иска от Бога, Който дава на всички щедро без да укорява, и ще му се даде"** (Яков 1:5).

Въпрос 6: Какъв урок може да научи един вярващ от съвета на Йосиф към Фараона?

ПОУКИТЕ ОТ СРЕЩАТА НА ЙОСИФ С ФАРАОНА (Притчи 3:5-8; Матей 5:10-12; Римляни 8:28; 12:14,17-21)

Когато Йосиф бе доведен пред Фараона, той нямаше представа дали срещата ще доведе до освобождаването му или не. Той просто дойде, защото беше повикан. Освен това, той не представи никакво прошение за себе си. Той безкористно даде тълкуването на сънищата и съвета си. Може да кажем, че най-накрая, Йосиф се бе

научил напълно да разчита единствено на Господ (**Притчи 3:5-6**). Има няколко поуки, които можем да научим от поведението на Йосиф пред Фараона:

1. Йосиф бе освободен от затвора, без да стане въпрос за неговото несправедливо задържане. Той не повдигна този въпрос. Очевидно, той бе счел несправедливото отношение към него за нещо маловажно, имайки пред вид цялостния замисъл на Бог за него и за народа му.

2. Йосиф се обръсна и промени дрехите си, за да се представи във вид приемлив за Фараона. За вярващите има духовно приложение в това действие. Ние трябва да отиваме на среща с Бог, било насаме или в публично поклонение, представяйки се в приемливо духовно облекло. Този принцип човек да се облича подходящо пред Бог се вижда също в **Изход 19:10-11** и **Захария 3:1-5**. Този принцип се отнася и за физическото ни облекло. Светското обличане пред Бог е нахално, арогантно и небиблейско. Вярващият трябва **"да се облече в светъл и чист висон; защото висонът е праведните дела на светиите"** (**Откровение 19:8**). За да се покаже пред Фараона, Йосиф трябваше да се изчисти. За да сме на сватбената вечеря на Агнето, трябва да бъдем свети и праведни (**Откровение 19:7-9**).

3. Фараонът свърза способността за тълкуване с личността на Йосиф. Но Йосиф незабавно поясни, че дарбата принадлежи на Бог, казвайки: **"Не аз, Бог ще даде на Фараона отговор на мир"**. Това е белег на истинско смирение и себе-заличаване. Докато египетските мъдреци твърдяха за себе си, че имат способност да откриват тайни, Йосиф отдаде на Бог това, че имаше каквато и да било благодат. Това е начинът, по който да отговаряме винаги, когато хората се опитат да ни удостоят със славата и почитта, които принадлежат единствено на Бог.

4. Йосиф увери Фараона, че Бог ще му даде отговор на мир. С други думи, Бог ще му даде отговора и значението на сънищата му. Виждаме, че многото години на сурови изпитания, не бяха изпарили вярата на Йосиф в Бога. Той нямаше огорчение към нацията на онези, които се бяха отнесли лошо към него. Каквото и лошо да преживеем от ръцете на малцина от определена нация или раса, ние в никакъв случай не бива да се огорчаваме към цялата тази общност; нито дори към гонителите ни. Трябва да живеем в мир с всички. Йосиф не скри полезния съвет, който можеше да спаси земята; той го предложи безкористно.

5. Йосиф въздигна Бог пред Фараона. Макар Йосиф да беше наясно, че египтяните считаха Фараона за бог, въпреки това, той запечата в съзнанието на Фараона, че Бог е единствения истинен Бог. Ние трябва да бъдем верни свидетели на Божиата сила и спасителна благодат където и да сме – било в затворите или пред "Фараоните" на този настоящ свят.

6. Йосиф бе неегоистичен през целия си разговор с Фараона. Той нито веднъж не повдигна въпроса за неговото реабилитиране или за освобождаването му от затвора. За него не бе от значение дали след като бе изтълкувал сънищата щяха да го върнат обратно в тъмницата или не. Той бе достигнал до там да се надява единствено на Бога. Премеждията му бяха произвели у него един по-добър характер. Даже докато съветваше Фараона, той не мислеше за себе си. Той мислеше, че подготвя място за друг човек, без да знае, че той щеше да заеме този пост.

7. Йосиф бе загрижен за опазването на Египет. Но стана така, че опазването на Египет се превърна в средство за опазването на Израел. Египет стана детската стая, в

която израства нацията на Израел. Тук има поука: да правим добро на всички. Непременно ще пожънем доброто, което сме посадили в живота на другите.

8. Сънищата на Фараона бяха оригинално откровение от Бог. Но въпреки това, Фараонът беше грешник. От това научаваме, че Бог в Суверенността Си, може да позволи грешници да има истински откровения от Него. Можа да са сънища или видения, или ангелски посещения (както в случая с Корнилий). Но всичко това не означава, че тези хора са спасени. Грешникът трябва да се покае и да повярва в Христос, за да бъде спасен. Затова нека никой не се самоаблуждава, че е спасен, понеже сънищата му се изпълняват. Исус каза, **"ако не се роди някой отново, не може да види Божието Царство"**.

9. Макар, че тълкуването на Йосиф разкри проблем пред човечеството, той също и подsigури решение на проблема чрез съвета си. Това е Божият начин на вършене на нещата. Бог не само предупреждава за надвисналия съд над грешниците, но също и им показва пътя за спасение. Всеки път, когато Бог говори за предстоящия си гняв, Той също и незабавно съветва хората да се покаят, за да избегнат катастрофата. Проповедниците на благовестието трябва не само да говорят за осъждането на грешниците, но както Йосиф, да предлагат Спасителя, Който спасява всеки, който се покае. Духовните водачи трябва също да показват на хората вратата на милостта и спасението, която стои отворена пред обърканите и обезпокоените (**Данаил 4:27; Еремия 18:7-8**).

Въпрос 7: Изредете уроците, които научихте от поведението на Йосиф пред Фараона.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Марк	11-12	2 Царе	3-4
Вторник	..	13	..	5-6
Сряда	..	14	..	7-8
Четвъртък	..	15	..	9-10
Петък	..	16	..	11-12
Събота	Лука	1	..	13
Неделя	..	2	..	14

Стих за запомняне: *"Да не ни дотяга да вършим добро; защото, ако се не уморяваме, своевременно ще пожънем"* (Галатяни 6:9)

Текст: Битие 41:37-57

Драматичните събития в живота на Йосиф, както ще видим в този урок, представят в сбит вид сложните, но в крайна сметка, възнаградени взаимоотношения на Бог с Неговите верни чедра. Един поглед в **Битие**, глави **37-40**, ни разкрива, че в живота на Йосиф имаше възходи и падения. Урокът днес ни показва щастливия край на Йосифовите изпитания и отправя огромно предизвикателство към новозаветните вярващи, уверявайки ги, че Бог може да въздигне Своето чедо от затвора до двореца. Трябва да ни е ясно, че от видението до възхода предстоят много неравни пътища, хълмисти местности и разнообразни примки, поставени от врага на душите ни. Но който остане твърдо във вярата, един ден несъмнено ще се радва.

Въпрос 1: *Какво ни учи въздигането на Йосиф относно твърдостта ни във вярата?*

ПОЛОЖИТЕЛНИЯТ ОТКЛИК НА ФАРАОНА
(Битие 41:37,38; Притчи 10:14; 13:15)

"Това нещо беше угодно на Фараона и на всичките му слуги"
(Битие 41:37)

Бог даде на Йосиф божествена мъдрост, за да изтълкува съня на Фараона. Той вярно изтълкува съня и даде обяснението му, без ловка дипломация или превзето преувеличаване. **"Тогавя Йосиф каза на Фараона: Фараоновият сън е един; Бог е явил на Фараона това, което скоро ще направи"** (Битие 41:25). Йосиф премина и отвъд тълкуването на този сън и предложи решения на проблемите **"Прочее, нека потърси Фараон умен и мъдър човек и нека го постави над египетската земя"** (Битие 41:33). Фактът, че Фараон получи не само тълкувание на съня си, но и мъдро разрешение на наглед непреодолимия проблем, беше много успокоителен за египетския цар. **"И Фараон каза на слугите си: Можем ли да намерим човек, като тоя, в когото има Божия Дух?"** (Битие 41:38). Това потвърждава изказването на Соломон: **"Благоволенieto на царя е към разумния слуга, а яростта му против онзи, който докарва срам"** (Притчи 14:35).

Тук има важни поуки. **Първо**, много е полезно да си служим с мъдрост, когато разясняваме деликатни въпроси с негативни последици за хората. **Второ**, меки и окуражаващи изрази могат да отпуснат напрежението и да помогнат на хората да преодолеят проблема. **Трето**, Божият Дух в човека му дава достъп до божествената мъдрост.

Въпрос 2: *Споменете някои уроци, които вярващият може да научи от вярното тълкуване на Йосиф на Фараоновия сън.*

ИЗДИГАНЕТО НА ЙОСИФ **(Битие 41:39-45; Псалм 75:6; Притчи 18:6; Йоан 6:33)**

Повишението и издигането на Йосиф нямат прецедент в историята. Макар че провъзгласяването формално дойде от Фараона, делото на издигането бе извършено от Самия Бог (**Псалм 75:6-7**). Това беше божествено дело. Йосиф стана министър председател на Египет, докато Фараонът реши да остане само с церемониалния си ранг. Колко въодушевяващо беше Фараонът да каже на Йосиф:

"Ти ще бъдеш над дома ми, и всичките ми люде ще слушат твоите думи; само с престола аз ще бъда по-горен от тебе"
(Битие 41:40,42-44)

Въпрос 3: В какво се изразява неповторимото в издигането на Йосиф?

Издигането на Йосиф е неповторимо в много отношения.

Първо, то беше изпълнение на Йосифовите сънища в детските му години (**Битие 37:5-9; 42:6-13**). Ако ти, като вярващ, се противопоставиш на всяка съпротива и останеш твърдо с Бог, всички твои сънища, дадени от Бог, ще се осъществят.

Второ, когато мъдро използваш дара си от Бог ще имаш награда в настоящето. **"Дарът на човека, отваря място за него и го приважда пред големците"** (**Притчи 18:16, KJV**). Дарът от Бог не бива да се прикрива, нито пък да се опорочава. Когато се използва под управлението на Святия Дух, той носи божествени дивиденди.

Трето, Фараонът не само че лично облече Йосиф, но той го облече с царски дрехи (**Битие 41:42**). Това е прехвърляне на власт и чест. Бог обеща в Словото Си, че Той ще благослови вярващия с наследството на народите. Истинското Божие дете не се нуждае от светски хитрини, мошеничества и подправяне на калкулации, за да достигне до върха и да се сдобие с чест и известност в света. И днес Бог издига Своите чедра. Той издигна Данаил (**Данаил 2:48**), трите еврейски чедра (**Данаил 1:20; 3:28-30**), Исус Навиев (**Исус Навиев 4:14**) и нашия Господ Исус Христос (**Филипяни 2:9-10**).

Четвърто, издигането на Йосиф бе потвърждение на непогрешимостта на Божието Слово. Смирението, с което Йосиф понасяше всички беди и изпитания, направи издигането му лесно за Бог и безопасно за него (**Притчи 15:33; 22:4; 1 Тимотей 1:6**).

Пето, издигането на Йосиф подчертава неговия праведен живот, както е казано в **Притчи 3:32 "Защото Господ се гнуси от опакия, но интимно общува с праведните"**. Понеже Йосиф беше праведен можеше да узнае тайните даже на Фараоновите сънища.

Шесто, неговото издигане беше пълно. Дадоха му се пост, чест, колесници, власт, и дори съпруга! Бог не дава частични благословения. Вярващите трябва винаги да отговарят на условията, при които могат да се радват на един напълно осъществен живот.

Въпрос 4: Изложете няколко урока, които научихте от издигането на Йосиф.

МЪДРОТО И СДЪРЖАНО УПРАВЛЕНИЕ В ГОДИНИТЕ НА ИЗОБИЛИЕТО (Битие 41:46-49; Притчи 6:6-11)

"Йосиф беше на тридесет години, когато стоя пред Египетския цар Фараон; и, като се отдалечи от лицето на Фараона, Йосиф обиколи цялата Египетска земя" (Битие 41:46)

Споменаването на възрастта на Йосиф тук е преднамерено. Той, в разцвета на силите си, трябваше да впрегне цялата си енергия, способности, дарби и мъдрост, за да осъществи божествено вдъхновеното предложение (**Битие 41:33-36**). Христос също започна земното Си служение на тридесет годишна възраст. Това ни показва, че деца или хора с непълнолетен ум не могат да бъдат натоварвани с деликатни отговорности. В противен случай те биха съсипали и себе си, и обществото. Макар на духовните младенци да не може да се възлага задачата да надзирават Божия дом и Божиите хора (**Еклесиаст 10:16; 1 Тимотей 3:6**), все пак добре е младежите, познали Христос, да отдадат силата си в служба на Господа. Те не бива да си мислят, че задачата да се ходи по земята и да се проповядва благовестие е само за старите. Бог заповядва в Словото Си, че младежът трябва да си спомни за Създателя си докато е още време (**Еклесиаст 12:1-7**).

Въпрос 5: Какво предизвикателство отправя към младежите в църквата Йосиф, който застана на трона на 30-годишна възраст?

Както бе предсказано, седемте години на огромното изобилие настанаха. Следващата задача на Йосиф бе да **"съберат всичката храна на тия добри години, които идат; и събраното жито нека бъде под Фараоновата власт, за храна в градовете, и нека го пазят. И храната ще се запази за седемте гладни години, които ще настанат в Египетската земя, за да не се опустоши земята от глада"** (Битие 41:35-36).

Йосиф се зае с тази задача под Божието водителство. Той си послужи със следните управленски прийоми: **Първо**, той излезе и направи общ преглед на земята на Египет. Той не стоя пасивно и самонадеяно. **Второ**, той събра цялата храна от първия до последния ден на седемте изобилни години. Нямаше никакво отлагане и забавяне по невнимание. **Трето**, той съхрани събраната храна в складове, построени по градовете и полетата. Той използва техника за съхраняване на ресурсите в близост до източника, за да избегне неудобствата при отдалечеността на складове от източници. **Четвърто**, всеки вид храна беше събрана, включително житото, което изискваше огромни складове. Опитите на Йосиф да води записи за събраното жито се провалиха, поради неизброимото зърно (**Битие 41:46-49**). Подходът на Йосиф бе научен, комбиниращ методите за проучване на възможностите, събиране на ресурсите, съхраняване на ресурсите и водене на отчет. Урокът, който би трябвало да научим от това е, че хората, семействата и църквата трябва да се възползва от дадените и от Бог умения и ресурси - човешки и материални - за постигане на очакваните цели.

Въпрос 6: Обобщете управленските методи, използвани от Йосиф и обяснете как днес те могат да се приложат в нашия

ХОРСКИТЕ СТЕНАНИЯ ВЪВ ВРЕМЕНА НА ГЛАД (Битие 41:53-55; Притчи 10:5; 24:10)

За скептиците, независимо от предсказанието на Йосиф, седемте години на изобилие в Египет изглеждаха безкрайни. Но времето на оскъдица дойде. **"Настъпиха седемте години на глад, според както Йосиф бе казал; и настана глад по всичките земи, а по цялата Египетска земя имаше хляб"** (Битие 41:54). Макар да бе предварително предсказано, то щеше да завари много хора неподготвени! Какво предизвикателство за нас, които очакваме Второто Христово Пришествие, да се стараем да запазим това, което имаме, и да съхраним истината, за да можем да надживеем този ужасен свят, очаквайки Гребването. Скептиците не се стараят достатъчно, мислейки, че всичко ще продължи така както е в момента (**2 Петрово 3:3-4**). Първоначално, по цялата Египетска земя имаше изобилие. Но дойде време, когато глада толкова се усили, че Египетската земя беше опустошена! Хората се опитваха да преодолеят седемте години на глад със собствени сили, но се провалиха. Те извикаха към Фараона за хляб. За разлика от египтяните, християните са призвани да викат към Бога във времена на трудности и опустошения. Никакви собствени усилия от страна на хората, няма да им помогнат да се спасят от гнева на Бог, който ще се излее над света. Човекът трябва да извика към Бога в покаяние и едва тогава ще има милост.

СНАБДЯВАНЕ ЗА ХОРАТА ВСРЕД ГОЛЕМИЯ ГЛАД (Битие 41:55-57; Притчи 6:6-8; Филипяни 4:19)

Египтяните извикаха към Фараона и Фараона ги насочи към Йосиф. **"Защото, когато огладня цялата Египетска земя, и хората извикаха към Фараона за хляб, Фараон рече на всичките египтяни: Идете при Йосифа, и каквото ви каже, сторете"** (Битие 41:55). Йосиф отвори всички складове, за да снабди изобилно нуждата на хората. Техният вик беше удовлетворен. Колко прилича тази история на разказа в Новия Завет за "свършилото се вино" на сватбата в Кана Галилейска! Точно като Фараона насочи хората към Йосиф, майката на Исус насочи слугите към Исус, казвайки: **"Каквото ви рече, сторете"** (Йоан 2:5). И Исус обърна скръбта им в радост и нуждата им в изобилие.

Изобилното снабдяване на новозаветния вярващ е в Исус. Господ има на склад всичко, от което имаш нужда. Ако дойдеш при Него с вяра, Той ще снабди всичките ти нужди и ще те издигне. Нашето задоволство е в Него (**2 Коринтяни 3:5**).

Въпрос 7: Хората извикаха към Фараона, а Фараона ги насочи към Йосиф. Йосиф им отвори складовете. Как бихте приложили това към Новозаветното поучение относно молитвата за снабдяване на нуждите?

НЯКОЛКО МОМЕНТА ОТ ЙОСИФОВОТО ИЗДИГАНЕ И ПРОСЛАВЯНЕ

1. Точно както Йосиф не лобира за поста си, вярващите не би трябвало да лобират за своите позиции, като хитруват или по някакъв друг начин, но ако бъдем натоварени с отговорности, ние трябва да дадем всичко, на което сме способни, за да извършим възложената ни работата (**Еклесиаст 9:10**).

2. Способностите и уменията на Йосиф определено бяха божествени. Успехът във всичките ни начинания е сигурен дотогава, докато оставаме с Господа. Бог ще даде мъдрост на онези, на които не им достига.

3. Фараонът даде на Йосиф египтянка за жена. Имаше ли Йосиф право да вземе за жена египтянка, знаейки че дядо му изрично бе забранил на потомците си да се женят за чужденки (**Битие 28:1-2**)? Ако и женитбата на Йосиф с египтянка тогава би могла да се оправдае с робското му положение, за женитбата днес на вярващия с невярващ няма никакво извинение. Никой вярващ не би трябвало да е непокорен към Бог, само защото го принуждават или заплашват. Вярващият трябва да се покори на Бог по всяко време (**Деяния 4:17-21**).

4. В годините на изобилие хората положиха усилия да съхранят запаси от храна за годините на глада. Вярващите трябва да са старателни в управлението на ресурсите, които са в тяхна власт, за да избегнат разсипията. Разсипничеството и леността са другари (**Притчи 18:9**).

5. Вярващият трябва да знае, че благодатта не може да се складира. Тя трябва ежедневно да се обновява. Както гладуващите египтяни отиваха редовно при Фараона и при Йосиф за свежо снабдяване, така и вярващите трябва редовно да идват при Извора на Живота, за да пият от Живата вода. Христовото спасение е за всеки, който дойде (**Исаия 55:1-2**). Нека всички гладуващи души дойдат, за да ядат и пият **"без пари и без плата"**.

6. Трябва да обърнем внимание, че характерът и поведението на Йосиф не бяха без значение за неговото издигането.

7. Йосиф бе верен към баща си, покорен и съблюдаващ задълженията си. Той се боеше от Бог. Такъв бе характерът му, преди да бъде предаден в робство. Йосиф не би могъл да се издигне в земята на Египет, ако се бе отклонил от пътя на почтеността и благочестието. Макар, че Потифер повярва на жена си и хвърли Йосиф в затвора, Бог знаеше че той е невинен и го почете даже в затвора. Какво мислите са почувствали Потифер и неговата зла жена? Трябва да са били ужасени от издигането му, но Йосиф не потърси никакво възмездие за тях.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Лука	3	2 Царе	15
Вторник	..	4	..	16-17
Сряда	..	5	..	18
Четвъртък	..	6	..	19
Петък	..	7	..	20-21
Събота	..	8	..	22
Неделя	..	9	..	23-24

Стих за запомняне: *"Защото видението се отнася към едно определено време, но бърза към изпълнението си и няма да излъже. Ако и да се бави, чакай го, защото непременно ще дойде, няма да закъснее"* (Авакум 2:3)

Текст: *Битие 42:1-38*

В предишния ни урок отбелязахме, че по времето на глада в Египет имаше изобилие от храна. Това стана възможно в резултат от усилената работа, уменията, благоразумието и верността на Йосиф и мъдростта и благодатта на Бог върху него, по отношение на събирането на храна в продължение на седемте години на изобилие. Обаче в другите страни, нямаше храна. **"И от всички страни дохождаха в Египет при Йосифа да купят жито, понеже гладът се усилваше по цялата земя"** (Битие 41:57).

Този световен глад засегна също Яков и семейството му в Ханаанската земя. Като чу, че в Египет имало жито, той реши да прати десет от децата си, с изключение на Вениамин, за да купят жито и да оцелеят.

Въпрос 1: *Споменете две божествени цели, които световният глад осъществи в семейството на Яков?*

Този световен глад спомогна да се осъществят две божествени цели: **(1)** да се изпълни пророчеството, дадено от Бог на Авраам (Битие 15:13); **(2)** Да се изпълнят сънищата на Йосиф за това, как братята му ще му се поклонят (Битие 37:5-10). Божиите чедата може да са спокойни и сигурни, че Бог винаги ще доведе до изпълнение всичко, което е обещал да направи в живота на онези, които Му се доверяват и търпеливо Го очакват. **"Бог не е човек та да лъже, нито човешки син та да се разкае; Той каза, и няма ли да извърши? Той говори, и няма ли да го направи добре?"** (Числа 23:19).

Десетте синове на Яков побързаха да изпълнят заповедта на баща си да отидат в Египет, за да купят жито. В Египет, синовете на Яков, по силата на обстоятелствата и нуждата, застанаха лице в лице с техния брат Йосиф, когото бяха продали на исмаиляните.

Бяха изминали повече от двадесет години, откакто техният брат бе продаден в Египет. Те изглежда бяха забравили всичко за него и за неговите сънища. Но тъй като определеното време за изпълнението на сънищата приближаваше, Бог доведе братята да слязат в Египет, за да се срещнат лице в лице с човека, когато бяха отхвърлили. Този път не като с малко безпомощно момче, а като с управителя на земята.

ПЪРВОТО ПЪТУВАНЕ ДО ЕГИПЕТ
(Битие 42:1-5; Деяния 7:11-12)

"А като видя Яков, че в Египет се намира жито, Яков рече на синовете си: Защо се гледате един друг? Рече още: Ето, чух, че в Египет се намира жито; слезте там та ни купете от там, за да живеем и да не измрем" (Битие 42:1-2)

Бог използва глада в земята на Ханаан, за да доведе братята на Йосиф в Египет (Псалм 105:16). Всички стихии на вселената са в ръцете на Бог и Той ги използва,

за да осъществи Своите намерения. Братята на Йосиф слязоха в Египет, за да си купят жито. Това не беше първият път, в който Египет изглеждаше единственото решение пред Божиите хора. Авраам, скоро след като беше призван от Бог, трябваше да слезе в Египет, защото имаше глад в земята на Ханаан (**Битие 12:10**). Исак също преживя глад в Обещаната Земя и вероятно щеше да отиде в Египет за препитание, ако Бог изрично не бе го упътил да не слиза в Египет (**Битие 26:1-2**). Вярващите може да се чудят защо Обещаната Земя трябва да преживява глад сезон след сезон. Трябва да знаем, че Обещаната Земя не означава липса на изпитания. За да бъдат угодни на Бог, вярващите трябва да издържат изпитите Му. Вярващите са призвани на изобилен живот, но понякога преживяват проблеми, които, като че ли, не можем да открием при невярващите. Това не значи, че Бог е изоставил Своя план. Все пак, Той ще благослови и намерението Му ще устои.

Главната причина, поради която синовете на Яков слязоха в Египет, беше да купят жито за изхранване на семейството си. Те не отидоха, за да останат да живеят там. Имаше глад и ако те не си бяха набавили храна, можеше да измрат. Те имаха пари, но нямаха храна за ядене. Бог винаги е предупреждавал Своя народ, да не отива в Египет, но е имал отделни случаи, когато Бог е допускал те временно да остават там (**Матей 2:13-15**). Египет представлява света днес и от вярващите се очаква да не са част от света, но те могат да работят благочестива работа в света, докато се приготвят за посрещането на Господа (**Йоан 17:15-16**).

Въпрос 2: Защо Господ допуска Неговите чеда да бъдат изложени на житейските изпитания и проблеми?

ИЗПЪЛНЕНИЕ НА ЙОСИФОВИТЕ СЪНИЩА

(Битие 42:6; 37:7-8; Псалм 33:11; 1 Царе 20:27-33; 2 Царе 2:1-43)

"А понеже Иосиф беше управител на земята и той беше, който продаваше на всичките люде на оная земя, затова братята на Иосифа, като дойдоха, поклониха му се с лицата си до земята"
(Битие 42:6)

Когато братята му дойдоха в Египет, Йосиф вече беше управител. Докато Йосиф напредваше бързо, макар и през много премеждия, неговите братя, които се наслаждаваха на свобода и материално изобилие, бяха на прага да бъдат пометени от глада. Те се озоваха в ръцете на Йосиф, изцяло зависими от неговата милост. Този обрат на съдбата е отличителна черта за много злодеи, както в библейските времена, така и в днешно време. Аман се преклони пред Мардохей. Също и завистливите управители и благородници на Вавилон бяха смирени и унижени пред Данаил, Седрах, Мисах и Авденаго. За Юлиан Отстъпник се казва, че в смъртния си час се е принудил да изповяда пред Исус, "О, Галилянино, Ти победи в края на краищата!". Атеистът Волтер се опитвал да дискредитира Библията и вярващите в Бога. Но скоро след неговата смърт, къщата му е била купена и превърната в печатница за Библии. Безполезно е да се води борба срещу Божиите служители и техните, дадени им от Бога, сънища.

Йосиф разпозна братята си, но те не го разпознаха. Стана така поради няколко причини. **Първо**, физически, вида на Йосиф твърде много се беше променил. Последният път, когато те го видяха, той бе едва на 17 години. Сега беше на 39 години – 22 години разлика. **Второ**, той беше облечен в египетски дрехи, а не в неговата шарена дрешка, както когато го видяха за последно. **Трето**, те очакваха той вече да е умрял като роб или все още непрекословно да слугува на своя робовладелец, вместо да управлява икономиката на Египет. **Четвърто**, той говореше

с тях чрез преводач на египетски език, така че, от всяка гледна точка изглеждаше, че той е египтянин и то египтянинът, от който зависеше животът им.

"затова братята на Йосифа, като дойдоха, поклониха му се с лицата си до земята" (стих 6)

Най-накрая, неговият сън, в който той видя снопите на неговите братя да се поклонят на неговия сноп в полето (**Битие 37:7-8**), се изпълнен. Нито завистта и омразата на братята му, нито изкушенията и оклеветяването от Потиферовата жена, успяха да предотвратят изпълнението на този сън. Нещо повече, болките от несправедливостта на Потифер, трудностите в затвора и неблагоприятността на виночерпеца на Фараона, не бяха достатъчни да убият Йосифовия сън. Какво насърчение е да знаем, че всеки сън, който Бог е положил вътре в нас, ще се осъществи, докато ние оставаме верни на Бог и твърдо във вярата. Това също е и предупреждение за онези, които се противопоставят на Божиите служители и на техните, дадени им от Бога, сънища. Бог има цялата сила, за да осъществи намеренията Си, без значение кой се опитва да му се противопостави. Обещанието на Бог за всички Негови чеда е, че Той ще ни направи глава, а не опашка, и че ще бъдем винаги горе, а никога долу (**Второзаконие 28:13**).

Въпрос 3: Какво насърчение може да получи вярващият от изпълнението на Йосифовия сън?

В Йосиф ние виждаме един преобраз на Исус Христос, който беше унижен и отхвърлен от хората. Той ще се яви отново, не в унижение, а като Господар на господарите и Цар на царете. Точно както Йосиф бе презрян, гонен и отхвърлен, така Исус бе намразен и презрян от хората.

Но, все пак, ще дойде време, когато грешниците ще осъзнаят своята грешка и ще се преклонят пред Онзи, Когото отхвърлиха (**Захария 12:10**). Но онези от грешниците, които днес се поклонят пред Исус и Го приемат за Господ и Спасител, и бъдат умити и чисти чрез скъпоценната Му кръв, ще получат дара на вечния живот.

Въпрос 4: Сравнете униженията на Йосиф и на Христос. Какви уроци има за вярващите, които днес са малтретирани, гонени и отхвърляни заради вярата си?

ТАКТИКАТА НА ЙОСИФ ЗА СЪБИРАНЕ НА ИНФОРМАЦИЯ (Битие 42:7-24; Второзаконие 8:2; Псалм 105:17-19)

"А Йосиф, като видя братята си, позна ги, но се престори, като чужд на тях, говореше им грубо и им рече: От где идете? А те рекоха: От Ханаанската земя, за да купим храна ... Тогава Йосиф, като си спомни сънищата, които беше видял за тях, рече им: Вие сте шпиони; дошли сте да съглеждате голотата на тая земя." (Битие 42:7,9)

Йосиф познаваше братята си, но той подежда като че ли не ги познаваше. Той говори грубо с тях и ги обвини в шпионаж. Това обвинение бе тежко в Египет и се наказваше със смърт. Затова братята му силно се разтревожиха и започнаха да дават на Йосиф така нужната му информация относно техния дом. Трябва да отбележим, че причината Йосиф да се отнесе така с братята си, беше с цел да се добере до колкото се може повече информация за тях и в същото време да запази скрита самоличността

си до определеното време. Това не бе план за отмъщение или наказание на неговите братя.

Използвайки тази тактика и многократно обвинявайки ги, че са шпиони, той успя да разбере, че баща им, Яков, и брат му, Вениамин, бяха още живи. И още – те бяха излъгали баща си, че той (Йосиф) бе умрял (**стих 13**). Друга причина Йосиф да се държи “враждебно” с братята си беше, че той искаше да разбере, дали те са променили характера си или не. И днес знаем, че повечето хора разкриват истинската си природа и характер, когато са под емоционално напрежение или са принудени да се защитава. Бог направи точно това с Израел, за да ги опита и да види какво има в сърцата им (**Второзаконие 8:2**). Даже и Йосиф премина през същия изпит (**Псалм 105:17-19**). Когато Йосиф се раздели с братята преди двадесет и две години, той бе дълбоко наранен от тяхната жестокост. Той не беше сигурен дали те са се променили или бяха все още така нечестиви, както преди.

Въпрос 5: Защо Йосиф се отнесе враждебно към братята си при първото им пътуване до Египет?

Въпреки това, ние не трябва умишлено да подлагаме нашите близки, подчинени или деца на тормоз под предлог, че ги опитваме. Само Бог знае мярката на изпитанието, която всеки би могъл да понесе. Важно е да отбележим, че до три дни Йосиф изведе братята си от ареста, с думите **“Аз се боя от Бога”**. Йосиф се боеше от Бога и когато беше унижаван, и когато беше въздиган. Ние също трябва да имаме страх от Бога в сърцата си, когато сме във взаимоотношения с хората около нас. Ако се боим от Бога в сърцата си, ние няма да подтилкаме, да изнудваме, да се подиграваме или да се възползваме от нашите братя и сестри. Това ще премахне от нас и всяка склонност към отмъщение или разчистване на сметки чрез връщане зло за зло.

Накрая на трите дни арест, всеки един от десетте братя имаше изобличение за представлението, което си бяха разиграли, продавайки Йосиф в Египет. Те говореха на еврейски език, без да знаят, че Йосиф ги разбираше. От разговора им, той разбра, кой каква роля бе изиграл, когато го продадоха в Египет. Йосиф върза Симеон в присъствието на останалите и го остави обратно в ареста. Тогава той поиска да доведат Вениамин, за да докажат, че наистина говорят истината. В изпитването на братята си, Йосиф бе внимателен, предпазлив и мъдър. Не прибързваше да вземе решение. Макар да нямаше злоба към тях, той искаше те да покажат, че са наистина променени хора.

БОЖИЯТ ПРОМИСЪЛ И ЧУВСТИТЕЛНОСТТА НА ЕДНА ПРОБУДЕНА СЪВЕСТ
(**Битие 42:24-26; Псалм 105:7; Битие 22:13,14; 3 Царе 17:4;**
Матей 6:25-33; Деяния 24:16)

“Тогава Йосиф заповяда да напълнят съдовете им с жито, да върнат парите на всекиго в чувала му, и да им дадат храна за из пътя; и сториха им така. А те натовариха житото на ослите си и си тръгнаха от там” (**Битие 42:25-26**)

Йосиф бе дълбоко докоснат от разкаянието и съжалението, което братята му изразиха относно миналата си зла постъпка. Той се скри и плака тайно. Какво нежно сърце имаше Йосиф! Повечето хора, на които им липсва благодат от Бога, не биха изтълкували думите на братята, като доказателство, че са се разкаяли. Но Йосиф, с готовност го видя и прие за искрен и най-малкия белег за промяна в отношението на братята си.

След като се върна при братята си, той заповяда на слугите си да напълнят чувалите им с жито и да върнат парите им там. Освен това им даде храна за из път, докато се върнат в Ханаан. Във всичко това не бива да пропуснем да осъзнаем промисъла на Бог и верността Му към Неговия народ. Бог беше наясно с глада, който върлуваше по всички околни земи по онова време. Нещо повече, двадесет години по-рано Бог изпрати Своя човек в Египет и го подготви адекватно с цел да може да се погрижи за Неговия народ. Това трябва още веднъж да ни увери, че всички наши нужди сега или в бъдеще, са вече снабдени и Бог се е погрижил за тях (**Матей 6:25-33**).

Когато те се върнаха у дома и разбераха, че всичките им пари са в саковете им, те знаеха, че това не беше случайност. Преди те бяха обвинени, че са шпиони и нечестни хора, и сега те се уплашиха, че ще бъдат обвинени в умишлено изнасяне на жито от Египет, без да го заплатят. Безспорно, срещата им с Йосиф беше събудила съвестта им относно лошите последици от греха. Те знаеха, че не бяха виновни, но не можеха да си обяснят, как това се беше случило.

Те взеха решение да върнат парите при следващото си отиване. Братята на Йосиф определено вече не бяха предишните. Обръщането ни от греха ни променя. Не можем да си останем предишните и да казваме, че сме се обърнали към вярата. Чувствителната съвест е благословение от Бог, което пази вярващите от злото.

Когато братята се върнаха при баща им, Яков, те му разказаха преживяното по време на пътуването им до Египет. Те също му казаха, че ще трябва да вземат Вениамин с тях при следващото си пътуване до Египет. Яков се възпротиви. Той направи прибързано и погрешно заключение **"върху мене падна всичко това"** (**стих 36**).

Той предположи, че Симеон (който бе оставен вързан в Египет) е вече умрял, точно както и Йосиф. Той грешеше. Те и двамата бяха живи в Египет. Трябва да избягваме прибързаните заключения, докато се мъчим да си обясним как Бог работи с нас. Това, което изглежда като разочарование, може да се окаже възможност Бог да изпълни Своите обещания в нашия живот. Някой с право е казал *"Приближаващата се светлина хвърля сенки пред себе си"*. И всички знаем, че преди живителния дъжд идват облаци и силен вятър.

Мисълта за следващо пътуване до Египет, включващо и Вениамин, беше прекалено трудна за възприемане от възрастния Яков. Той беше преживял прекалено много неща през жизнения си път, за да би могъл да предположи, че всичко това се случва за добро. Понякога, когато ни връхлитат много проблеми и отрицателни преживявания, ние, вярващите, започваме да считаме, че всичко е против нас. Но ние трябва да се окуражим. Все още има надежда. Господ, Който поддържа вселената, е нашия Бог. Той все още е на престола; Той не може да се провали. Той ще ни преведе. Ние пак ще се усмихнем. Ние няма да влезем във вечността с тъга.

<p>Въпрос 6: От всичко, което досега прочетохте за живота на Якововото семейство, как може да докажете, че всичко съдейства за доброто на онези, които любят Бога ?</p>
--

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Лука	10	3 Царе	1
Вторник	..	11	..	2
Сряда	..	12	..	3
Четвъртък	..	13-14	..	4-5
Петък	..	15-16	..	6
Събота	..	17-18	..	7
Неделя	..	19	..	8

Стих за запомняне: *"Не се оставяй да те побеждава злото; но ти побеждавай злото чрез доброто "* (Римляни 12:21)

Текст: *Битие 43:1-34*

След първото си пътуване до Египет чадата на Израил бяха силно изобличени, когато Йосиф ги подложи на остър разпит и ги обвини в шпионаж. Споменът за злия начин, по който се отнесоха с по-малкия си брат преди двадесет и две години, измъчваше съвестта им и те заключиха, че настоящата им беда е възмездие за тяхната злоба. Но като бяха получили храна и се бяха върнали в Ханаан, те временно си отдъхнаха, както от повсеместния глад, така и от обезпокоената си съвест. Храната им, обаче, отново се свърши и перспективата за ново отиване в Египет изпълни домочадието на Яков с лоши предчувствия. Яков подтикваше синовете си да отидат отново до Египет, за да купят още храна. Но те не желаеха да отиват, без Вениамин, защото Йосиф ги беше предупредил строго, че няма да видят лицето му, ако не доведат брат си със себе си. Следователно, пред Яков стоеше дилема.

Въпрос 1: *Защо Яков не желаше да позволи Вениамин да отиде в Египет?*

Яков искаше синовете му да отида до Египет, но не искаше да пусне Вениамин да отиде с тях на път. Той се страхуваше да не му се случи някое нещастие, каквото, вярваше той, се случи на Йосиф и Симеон. Но Яков не знаеше, че и двамата му сина бяха живи и си бяха добре в Египет. Той бе преживял много скръб и бе пролял множество сълзи, защото не му бе ясно, че всички тези неща, които го бяха сполетяли, станаха под божествения промисъл и грижа за дома му.

Подобно на Яков, вярващите често се тревожат и скърбят за ситуации, които са твърдо под контрола на божествения промисъл и грижа. Вместо да се безпокоим или плашим в трудните моменти, ние трябва да разчитаме на Божията бащинска грижа и да възложим всяко наше бреме на Него (**1 Петрово 5:7**).

Въпрос 2: *Защо много хора се безпокоят и плашат и какъв е лекът за това?*

РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ВЪРНАТ В ЕГИПЕТ
(Битие 43:1-10)

"А гладът ставаше голям по земята. И като изядоха житото, което донесоха от Египет, баща им рече: Идете пак, купете ни малко храна" (Битие 43:1-2)

Яков и семейството му свършиха храната, която синовете му донесоха от Египет при първото им пътуване, а гладът продължаваше. Яков се противеше на плана да вземат Вениамин със себе си, но синовете му, в крайна сметка, надделяха. Рувим предложи неговите двама сина да станат роби, ако не успее да доведе Вениамин обратно (**Битие 42:37**). Юда също с готовност стана гарант за неговото безопасно завръщане. Решението беше трудно - на живот и смърт. Очите на всички у дома бяха насочени към Яков, който трябваше да вземе това решение. Нужно му беше време, за

да разреши тази ситуация. Понякога и ние влизаме в кожата на Яков, когато сме притиснати да направим трудно решение в кризисни ситуации. В такива времена вярващите могат да се радват на привилегията на божественото водителство. Докато се молим с вяра, Бог ни обеща да ни води и да ни изведе на изходен път (**Псалм 32:8; 37:23; Притчи 3:5-6; Исаия 30:21; Матей 7:7-11**).

Въпрос 3: *На каква привилегия могат да се радват вярващите във времена на трудни решения? Споменете някои обещания от писанията, за да подкрепите отговора си.*

Яков не беше ентузиазизиран от идеята Вениамин да замине с тях, но гладът силно притискаше семейството. Яков смяташе, че вече е загубил двама от синовете си (Йосиф и Симеон). Той не искаше да загуби и Вениамин. Все пак, обаче, мисълта за загуба на цялото семейство поради глада и лишенията го принуди. Той, макар и неохотно, се съгласи да изплати Вениамин с тях, при второто им отиване. Той безпомощно заяви: **"А аз, ако е речено да остана без чада, нека остана без чада"** (**Битие 43:14^б**).

Накрая, Яков реши да изпрати някои подаръци, за да придобие благоволенieto на "господаря на земята". Същевременно, той изрази доверието си във Всемогъщия Бог, че ще ги защити и че ще им покаже милост. По този начин, каквото и да се случеше по нататък с Вениамин, Яков вече го беше приел като от Божията ръка. Ако само знаеше, че човекът, когото той се канеше да омилостивява и впечатлява с подаръците си, бе неговият собствен възлюбен Йосиф, той би използвал подаръците си за някоя по-благородна кауза. По същия начин, липсата на познание за Бога води много хора да предприемат погрешни религиозни дейности. Онези, които имат схващането, че Бог е жесток, коравосърдечен господар, често се впускат в жертви, които сами си измислят и налагат, за да Му угодят. Ето защо, преди всичко, вярващите би трябвало да се молят и да се стремят да имат правилно познаване на Бог.

ЗАВИСИМОСТ ОТ БОЖИЕТО ПРОВИДЕНИЕ (Битие 43:11-14)

Няма как да не научим някои уроци от поведението на Яков. Да започнем с това, че би трябвало да внимаваме с използването на подаръците. Ако те са предназначени да купят нечие благоволение, те се превръщат в подкуп и в грях. Всеки трябва да провери съвестта си и да разпознае мотивите за подаръците, които си даваме и приемаме един на друг. Писанията осъждат общоприетата практика на даване и вземане на подкупи, която преобладава в много общества днес (**Изход 23:8; Притчи 17:23; 15:27; 21:14; Еклесиаст 7:7**). Вместо да се осланят на подкупите, вярващите би трябвало винаги да разчитат на Божията сила да отвори затворените врати и да им даде благоволение пред хората.

Въпрос 4: *Спомете някои начини, при които хората днес могат да използват подаръците неправилно.*

Второ, от поведението на Яков научаваме, че е задължение на всеки вярващ да възвърне намерените и откраднатите вещи на правомерните им собственици (**Второзаконие 22:1-3**). Но това наше възвръщане не трябва да бъде с погрешен мотив. Ако правим възвръщането просто, за да се сдобием с благоволенieto на водачите в църквата или за да впечатлим някого, ние заблуждаваме себе си. Такова възвръщане никога няма да доведе до очакваното очистване на съвестта ни пред Бог.

Бог е доволен от нашето възвръщане, само ако то идва от истински разкаяно и обновено сърце.

Познанието на божественото провидение би трябвало да насърчи вярващите да се доверят на Бог във всяко време. Много преди да дойдат годините на глада, Бог бе пратил човек от самият дом на Яков в Египет, с цел да съхрани народа на Израел. Бог знае всичко за бъдещето ни и той е направил съответното снабдяване. Относно всеки аспект на неизвестното бъдеще пред нас и жизнения ни път, Божието обещание е: **"Аз ще ходя пред тебе и ще изравня неравните места; Ще разбия медните врати и ще строша железните лостове"** (Исаия 45:2).

Въпрос 5: Какво окуражение могат да извлекат вярващите от познаването на Божественото провидение?

БОЖЕСТВЕНАТА МЪДРОСТ В ИЗПИТВАНЕТО НА ХАРАКТЕРА (Битие 43:15-34)

Най-накрая братята на Вениамин стигнаха в Египет. Те бяха отведени в дома на Йосиф да чакат неговото пристигане. Това благоволение беше толкова неочаквано и незаслужено, че братята стигнаха до заключение, че това е план за погублението им. Те смятаха, че Йосиф ще ги обвини и осъди за парите, върнати в саковете им при първото пътуване. Но те не знаеха, че намерението на **"господаря на земята"** беше да ги изпита, дали са се променили за добро или не. Бог използва различни тактики и стратегии, за да изпитва хората. Дори и Йосиф бе изпитан по много начини и издържа изпитанията. Поканата да дойдат и да обядват с Йосиф разтревожи братята. Онези, които таят скрит грях в сърцето си, винаги се чувстват неудобно, когато стане въпрос за нещата от Божието Царство. Прибързаният стремеж на братята да доказват своята невинност относно парите, намерени в саковете им, е подобен на прибързания стремеж на грешника да брои "добрите" дела, които е вършил, вместо да се покае за греха си и да приеме изчистването. Всеки трябва да разбере, че нашите "добри" дела не могат да отмахнат греха. Само искреното покаяние от греха и вярата в Христос могат да направят това. Само Исусовата кръв може да премахне греха.

За да предотвратят каквото и да било обвинение за кражба на парите и да се оправдаят предварително, те бързо обясниха ситуацията на иконома на Йосиф. Но той успокои страховете им и ги увери, казвайки **"Бог ваш и Бог на баща ви, ви даде скритото в чувалите ви съкровище; аз получих парите ви..."** (Битие 43:32).

Това изречение разкрива много относно начина на живот и поведение на Йосиф в Египет. **Първо**, знанието му за истинския Бог беше предадено на неговия персонал в Египет. Вярата и посвещението му спрямо Бога не бяха угаснали след дългите години на изпитания, нито бяха охладнели поради изгодите от службата му, когато го повишиха. За много хора днес повишението в службата става причина те да ревизират посвещението си към Бога. Веднага щом започнат да се ползват от облагите на новия си пост, те моментално забравят за всичкото си посвещаване и поуки, които са научили в училището на негодите.

Второ, Йосиф трябва да е платил житото, купено от братята му при първото им идване, понеже икономът каза **"Аз получих парите ви"**. Очевидно, Йосиф трябва да е заплатил за житото от собствените си пари. Това е голям урок срещу присвояването на публични и църковни пари от онези, на които е поверено да ги пазят. Не бива да опорочаваме службата си, използвайки я, за да обогатяваме нашите семейства.

Трето, гостоприемството към братята си, което прояви Йосиф, е практическа демонстрация на новозаветното учение за не-отмъщение и великодушие спрямо онези, които ни онеправдават. Той не се възползва от поста си, за да се разправи с

онези, които някога го бяха наранили. Това бяха изпитания, които Йосиф преодоля, преди да може да се удостои да изпитва собствените си братя.

Въпрос 6: (а) Какви изводи можем да си направим като наблюдаваме поведението на Йосиф в Египет? (б) Какви предизвикателства поставя пред вярващите начинът на живот на Йосиф?

Йосиф прояви голяма мъдрост при изпитването характера на братята си. Той прояви щедрост, като им върна парите в саковете, след като си бяха платили житото. Но той използва това обстоятелство също и за да ги изпита. Фактът, че те показаха парите на баща си и ги донесоха обратно в Египет, доказваше, че братята вече не бяха алчни, както преди, когато продадоха Йосиф за двадесет сребърника. От друга страна, изискването на Йосиф – да доведат Вениамин с тях в Египет – беше с цел, да се открие, дали те се бяха грижили добре за своя по-млад брат. Като го доведоха невредим в Египет, те доказаха, че отношението им е наистина променено, по-специално отношението им към най-младия им брат, син на тяхната мащеха.

Когато Йосиф си дойде у дома, братята му принесоха дарове си и му се поклониха до земята. Тогава той ги попита за баща им и те му отговориха **"Здрав е слугата ти, баща ни, жив е още. И наведоха се та се поклониха"** (Битие 43:28). Сънищата на Йосиф от преди много години се изпълниха за пореден път. Но, когато Йосиф видя братята си, той се изпълни със сълзи и отиде да си поплаче скришно, понеже искаше да запази скрита самоличността си до определеното време.

Последните изпити, на които Йосиф подложи братята си, бяха с цел да узнае, какво щеше да е отношението им, ако Вениамин получи повече благоволение, отколкото те, или пък, ако го застрашаваше беда. Като щеше да им се сервира храната, те бяха наредени да седнат на масата според възрастта им. Те се изумиха от това (Битие 43:33), но най-малко биха предположим, че човекът, който стоеше пред тях, бе Йосиф. Тогава той прати порции храна към братята си от своята трапеза, така че всеки да види порциите на другите. Той нарочно направи порцията на Вениамин да е **"пет пъти по-голяма от техните"**. Но вместо да започнат да му завиждат, те всички ядоха и пиха, и бяха весели. След това, остана само още един изпит, който щеше да докаже, че братята наистина бяха коренно променени и пред любовта на Йосиф към братята му нямаше да има повече въпросителни.

Завършвайки главата, виждаме промените, които се бяха случили в живота на Йосифовите братя. Гладът и странните случки в Египет събудиха тяхната съвест. Страхът от възмездие за греха им срещу Йосиф завладя сърцата им. Някой може да се чуди, защо Йосиф отложи разкриването си пред братята си. Вероятно, защото искаше да види искрено променения характер у братята си и вероятно, за да подготви египтяните за окончателното идване на неговите хора в Египет, близо до него. Вярващите трябва да осъзнаят, че всичко наистина съдейства за наше добро.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Лука	20	3 Царе	9
Вторник	..	21	..	10
Сряда	..	22	..	11
Четвъртък	..	23	..	12
Петък	..	24	..	13
Събота	Йоан	1	..	14
Неделя	..	2-3	..	15

Стих за запомняне: "Тогава Юда каза: **Що да речем на господаря си? що да говорим? или как да се оправдаем? Бог откри неправдата на слугите ти; ето, роби сме на господаря си, и ние и оня у когото се намери чашата**" (Битие 44:16)

Текст: Битие 44:1-34

В предходното учение, видяхме Йосиф да угощава братята си у дома си, в Египет. Макар и да бяха заедно, имаше няколко фундаментални въпроса в отношението между тях, които трябваше да бъдат изчистени. **Да започнем с това**, че братята не знаеха действителната самоличност на този, с когото обядваха. Макар, че се веселяха заедно с него, те не знаеха истинската цел на храната и напитките, които споделяха. **Второ**, храненето с Йосиф бе един символ на общение, но проблемът с греха им спрямо Йосиф, поради който таяха гузна съвест, все още си оставаше нерешен. Ала, понеже те получиха временно облекчение и отмора, като че ли забравиха за нуждата си от покаяние, опрощение и възстановяване, чрез които щяха да могат да поддържат това общение. Тук виждаме възможността да сме толкова близо до Господ и въпреки това, да имаме така ограничено познание за Него. Исус попита веднъж един от дванадесетте си апостола, **"От толкова време съм с вас и не познаваш ли Ме, Филипе?"** (Йоан 14:9^a). На практика е възможно някой да е получавал благословения от Господ, и все още да има спънки, които трябва да се премахнат, за да подобри и запази истинското си общение с Него. Човешкото сърце може лесно да омекне и да се задоволи с някакво повърхностно лечение на една много сериозна болест. Болестта "грех" изисква цялостно общо лечение. Ето защо, както ще видим в нашето учение днес, Йосиф трябваше да преведе братята си през някои сериозни изпитания, за да ги изпробва и да ги доведе до цялостно опрощаване и възстановяване.

Въпрос 1: *По какъв начин хората често се задоволяват с частично лечение на проблема с греха?*

ОТПЪТУВАНЕТО НА ЙОСИФОВИТЕ БРАТЯ
(Битие 44:1-12; 31:32-36; Псалм 139:23,24; Еремия 17:9-10;
Плачът на Еремия 3:40)

"После заповяда на домакина си, казвайки: Напълни саковете на човеците с храна, колкото могат да поберат, тури парите на всекиго в сака му и тури чашата ми, сребърната чаша, отгоре в сака на най-младия, с парите за житото му. И той стори според това, което рече Йосиф" (Битие 44:1-2)

Преди да изпрати братята си, Йосиф нареди да напълнят саковете им с толкова храна, колкото можеха да поберат, и каза на иконома си да върне парите им в саковете им. В добавка, сребърната чаша на Йосиф бе поставена в сака на Вениамин. След това те бяха отпратени да се върнат при баща си в Ханаан. Скоро след като напуснаха града, Йосиф нареди на иконома си да ги преследва и залови, като ги обвини, че са откраднали сребърната му чаша. Естествено, братята отричаха обвинението и смело позволиха да ги претърсят. Те отбелязаха, че заслужават да им се има доверие, понеже бяха върнали парите, които бяха намерили в саковете си първия път. Те бяха толкова уверени в своята невинност и казаха **"Този от слугите**

ти, у когото се намери, нека умре, също и ние нека бъдем роби на господаря си” (стих 9).

Братята, наистина, не бяха повече себични. Дори невинните искаха да понесат част от наказанието, ако някой от тях би се намерил виновен. Икономът на Йосиф се съгласи с предложението им. Но той добави, че само виновният ще бъде отведен в плен, докато останалите ще бъдат освободени. Братята на Йосиф охотно се съгласиха да бъдат претърсени, защото бяха сигурни, че никой от тях не е взел чашата. **“... те бързо снеха саковете си на земята, и всеки отвори сака си” (стих 11).**

Второто пътуване на братята изглежда вървеше добре и те бяха щастливи, че се завръщат у дома със Симеон и Вениамин. Изведнъж този нов проблем ги завари неподготвени. Тяхната самоувереност в правотата им им попречи да се замислят над ситуацията. Докато праведността произвежда смелост, опитът ни учи на предпазливост. Преди лекомислено да осъдят виновния на смърт, а останалите – на робство, те първо трябваше да си припомнят, че **(1)** При първото си пътуване, бяха намерили парите си в саковете си. Кой ги бе поставил там? Защо им бяха върнати? Кой бе заплатил вместо тях и защо? Имайки пред вид това, те би трябвало да спрат и да се замислят, преди да произнесат присъдата. **(2)** Те трябваше да си спомнят, че при предишното си пътуване, бяха погрешно обвинени в шпионаж и **(3)** те трябваше да помнят, че старият им баща ги очаква да се завърнат у дома.

Въпрос 2: Какъв урок относно самонадеяността ни дава неудобното положение, в което се намериха братята на Йосиф, при откриването на чашата в сака на Вениамин?

Много пъти, поради нашата самонадеяност, правим прибързани изказвания, които, в крайна сметка, ни поставят в неудобни положения. Братята на Йосиф страшно се изненадаха и бяха поставени в изключително неудобна ситуация, разбирайки, че обвинението е истина. В миналото, Яков също бе виновен за прибързано обещание – да не остане жив оня, у когото се намерят боговете на Лаван. Макар Лаван да не ги видя, те бяха у Рахил, майката на Йосиф **(Битие 31:32-36)** и цар Давид се намери в подобна ситуация във **2 Царе 12:1-13**. Писанията съветват вярващите да са бързи в слушане, бавни в говорене и бавни в разгневяването, защото има повече надежда за глупака, отколкото за онзи, който говори прибързано **(Яков 1:19; Притчи 29:20)**.

Други изводи, които можем да извлечем, са:

Първо, животът на святост прави вярващия смел в предизвикването на обвинителя – Сатана. Ако нямаме нищо, за което да бъдем изобличени, това ни дава възможност да му се съпротивим твърдо във вярата, всеки път щом дойде **(Йоан 14:10; Лука 4:13)**.

Второ, ако не позволим на Бог да ни претърси и да изпита живота ни, може да имаме петна и недостатъци, затаени дълбоко в природата и в характера ни, за които искрено сме били в неведение. Като братята на Йосиф, ние може да правим смели заявления, но въпреки това, да сме в пълно неведение относно скритото ни отношение и наклонности, които остават напълно прикрити чрез нашия религиозен живот. Именно тук е ролята на освещението - изкореняването на Адамовата природа, която лежи в сърцето на всяко човешко същество, чрез всемогъщите ръце на Бог. Всеки от нас трябва да побърза да свали сака на живота си на земята и да го разтвори пред Господа, за да може Той да премахне, не сребърната чаша, поставена там от приятелски ръце, а корена на греха, засаден там от врага на нашите души **(Псалм 139:23-24)**.

Трето, претърсването започна от най-големия и стигна до най-малкия. Никой не бива да бъде изоставен в това дело на пречистване. Старейшините в църквата, както и младите, трябва да претърсят живота си и да позволят Бог да ги пречисти. С право

се казва, че рибата се вмирисва откъм главата. Затова, пречистващият огън на Божиата святост трябва да започне от главата и да достигне до най-отдалечените части на тялото (**Езекил 8:11-12; 9:6**).

Четвърто, в края на претърсването, чашата бе открита у Вениамин. Това бе фаталният резултат от самонадеяността и увереността на братята. Те никога не предполагаха, че това би могло да се случи и сега бяха наистина обезсърчени. По същия начин, щом са открие грях у Божиите свети хора, това води до слабост и затулва устата на нашето силно говорене. Това повлиява на нашето свидетелство и на увереността ни пред критичния и търсещ грешките свят. Това е причината, поради която всеки вярващ трябва да избягва всякакъв вид зло (**1 Солунци 5:22**).

Въпрос 3: Как можем да приложим търсенето на Йосифовата чаша в саковете на братята му към нашия опит като християни?

МЪДРОСТТА И КОЛЕКТИВНИЯ ДУХ, ПРОЯВЕНИ ОТ ЙОСИФОВИТЕ БРАТЯ **(Битие 44:13-17; Исаия 63:9; Съдии 10:16; Галатяни 6:2; Римляни 15:1-3)**

При "разкриването" на Вениамин реакцията на Йосифовите братя бе колективна скръб. **"Тогава раздраха дрехите си, натовариха всеки осела си, и се върнаха в града"** (стих 13). Братята не знаеха, че преминаваха през изпитание, организирано от Йосиф, за да ги опита. Чрез своят отклик, те доказаха на Йосиф, че бяха надраснали егоизма и омразата спрямо синовете на мащехата им. Те поеха обща отговорност за нещастията, което бе сполетяло Вениамин. Те също бяха загрижени и за стария си баща, и за въздействието, което новината за смъртта на Вениамин, щеше да има над немощното му тяло.

Въпрос 4: Защо Йосиф изпита братята си?

Съдбоносните въпроси, които вълнуваха Йосиф, бяха на път да бъдат отговорени. Още повече, че братята му свързаха настоящите си проблеми с греха си от преди много години. От това Йосиф разбра, че съвестта на братята му бе силно изобличена и че сега те бяха достатъчно зрели за опрощаване и възстановяване. Несъмнено те бяха променени.

Но ние трябва да спрем и да се запитаме, имаме ли такъв дух на колективизъм и такава зрялост, каквито проявиха братята на Йосиф? Ако брат или сестра изпаднат в грях, имаме ли искрено съжаление в сърцата си? Или виждаме в това, свежа тема за клюки и обсъждания? Даваме ли си сметка как новината за падението на нашия брат се отразява на нашия небесен Баща (или даже, на бащите ни в Господа)? Това са сериозни въпроси, с които трябва да се справим в живота си, ако очакваме Господ да има благоволение към нас и да ни благослови.

Решението, да страдат наред с "нарушителя", разкри новата природа на братята. Те осъзнаваха, че трябва да бъдат **"пазачи на брата си"** (**Битие 4:9**). Отношението им бе, че **"ако нещо засяга някого, засяга всичките"**. Чедата на Израел проявиха същото отношение, когато Бог се беше разгневил на Мариам за това, че говори зло против Мойсей. Целият Израел чака седем дни, докато Мариам се очисти (**Числа 12:9-16**). Христос доброволно понесе нашия позор и очаква и ние да носим един на друг бремето си и да не се радваме в неправдата. От вярващите се очаква да скърбят за греховете в живота на другите църковни членове.

Предложението на Юда и братята му да станат роби на Йосиф бе отхвърлено. Йосиф искаше само "виновния". Това беше в съгласие с Божиата воля, която заявява **"онзи, който е съгрешил против Мен, него ще залича от книгата Си"**. Но Вениамин беше ли откраднал? Не. Йосиф все още изпитваше братята си. Най-добрите качества у братята на Йосиф започнаха да заблестяват. Те не можеха и да си помислят за завръщане у дома без Вениамин. И Юда пристъпи напред.

Въпрос 5: Какъв урок научаваме от духа на колективизъм, проявен от братята на Йосиф, когато чашата се намери в сака на Вениамин?

**ТРОГАТЕЛНАТА МОЛБА НА ЮДА
(Битие 44:16-34; 43:8-9; Езекил 18:12-23; Притчи 28:13)**

"Тогава Юда се приближи до него и рече: Моля ти се, господарю мой, позволи на слугата си да каже една дума на господаря си, като слушаш ти; и да не пламне гневът ти против слугата ти, защото ти си като Фараон" (Битие 44:18)

Докато братята стояха пред Йосиф, Юда представи трогателна молба, на която Йосиф не успя да устои. Когато Юда свърши, Йосиф не можа да сдържи сълзите си пред хората. Той беше замислил изпитанията, за да разкрие истината за настоящето състояние на сърцата на братята си. Молбата на Юда, бе всичко, от което той се нуждаеше, за да се увери, че братята му се бяха променили. Акцентите в молбата на Юда към Йосиф са, **първо** – молбата бе не относно случая с кражбата на настоящата чаша, а относно предходния им грях, когато продадоха Йосиф, техния брат. Когато той каза **"Бог откри неправдата на слугите ти" (стих 16)**, той говореше за една определена неправда, която всички заедно бяха извършили в миналото.

Второ, когато Йосиф отхвърли предложението на братята всички да му станат роби вместо Вениамин, Юда се приближи и говори умолително, като разкри едно наистина състрадателно сърце към баща им, Яков, и към Вениамин. От това, Йосиф можа да научи повече за това, как те бяха прикрили въпроса с изчезването му пред баща им.

Трето, Юда застана като ходатай и се предложи да бъде заменен с Вениамин. Той направи същото и пред Яков в Ханаан (**Битие 43:8-9**), а сега и пред Йосиф в Египет. Той пое напълно случая и умоляваше Йосиф да освободи Вениамин и останалите си братя, а той да остане в робство вместо тях.

Тук виждаме картината на един преобразен Юда. Той бе загърбил всякакъв безнравствен и разпуснат живот от миналото. Макар той да бе онзи, който предложи Йосиф да бъде продаден в Египет преди много години (**Битие 37:26-28**), благодатта на Бог възтържествува над греха и срама в живота му. Не е чудно, че той стана праотец на Исус Христос, Великият Ходатай и Заместител за грешниците. Исус зае нашето място пред съдебния престол на Бог. Всеки грешник, който искрено се покае и Го приеме за Господ и Спасител ще бъде спасен и преобразен като и Юда.

Въпрос 6: Какво трябва да е отношението на вярващия, когато види другите в беда?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Йоан	4	3 Царе	16
Вторник	..	5	..	17-18
Сряда	..	6	..	19-20
Четвъртък	..	7	..	21
Петък	..	8	..	22
Събота	..	9	4 Царе	1-2
Неделя	..	10	..	3

Стих за запомняне: *"Така щото, който мисли, че стои, нека внимава да не падне"* (1 Коринтяни 10:12)

Текст: Матей 26:57-75

След задържането на Исус Христос, Той незабавно бе доведен пред първосвещеника, за да бъде разпитван пред Синедриона, религиозното съдилища на евреите, състоящо се от седемдесет и един члена, с председател – първосвещеника. Докато Исус преживяваше презрителните подигравки от тяхна страна, Петър, някогашният пряк и самоуверен Негов ученик, се отрече от Него три пъти. В този смисъл ни се дава да видим, от една страна, ужасните дълбини, в които може да затъне един виден Христов последовател и безкрайните дълбочини на Божията благодат, която може да възстанови и най-лошия случай на отпадане от вярата.

Въпрос 1: *Какво откровение за Божията благодат ни дава разказа за Петровото отпадане от вярата?*

ИЗПИТАНИЕТО НА ИСУС ХРИСТОС ОТ ЕВРЕИТЕ (Матей 26:57-68; Марк 14:56-65; Йоан 18:12,13;19-24)

В Синагогата подложиха Исус на презрение и подигравки, още през нощта, в която Той бе задържан. Книжниците и старейшините вече се бяха събрали в дома на първосвещеника в очакване Исус да бъде доведен от шайката, която трябваше да го хване. Още от самото начало заговорът на религиозните водачи беше ясен и този разпит беше просто една инсценировка, за да прикрият злобната си омраза към Исус и решимостта си да Го убият. Първият им проблем беше да намерят поне двама свидетели, чиито показания против Исус да са в съгласие. Трудно им беше да намерят, защото лъжесвидетелствата рядко могат да са в съгласие. Накрая, двама лъжесвидетели се появиха и казаха **"Тоя каза: Мога да разруша Божия храм, и за три дни пак да го съградя"** (Матей 26:61). Но това беше изопачаване думите на Исус. Той беше казал **"Разрушете този храм, и за три дни аз ще го издигна ... но той говореше за храма на тялото си"** (Йоан 2:19,21). За отбелязване е, че макар да имаше много лъжесвидетели срещу Исус, не се намери никой, който да даде истинско свидетелство за Него. Той беше изцелявал и хранил множествата и за повече от три години **"ходеше и правеше благодеяние и изцеляваше всички угнетявани от дявола"**. Но в часа на разпита Му, не се намери нито един, който да стане и да Го защити пред злодеите. И днес дори, има много лъжесвидетели против Христос. Те обръщат наопаки думите Му и изкривяват представите за Неговата личност. И днес все още Той се нуждае от верни свидетели. Както бе тогава, така е и сега: онези, за които Той живя, не са готови да умрат за Него; и онези, за които Той умря, не са готови да живеят за Него.

Въпрос 2: *В какъв смисъл, хората не са готови да бъдат верни свидетели за Христос днес?*

На всички тези лъжливи обвинения, Христос не отговори ни дума в Своя защита. Тази рядка проява на кротост е ни учи как трябва да посрещаме лъжливите

обвинения и гонения. Има време, в което да се мълчи и време, в което да се говори, но са нужни кротост и разум, за да се разбере това време **"Затова разумният млъква в такова време Защото е зло време"** (Амос 5:13). Пророк Исаия също каза **"Той беше угнетяван, но смири Себе Си и не отвори устата Си, както агне водено на клане, и както овца, която пред стригачите си не издава глас, така Той не отвори устата Си"** (Исаия 53:7).

Мълчанието на Исус безпокоеше и объркваше обвинителите Му. Накрая първосвещеникът се изправи, досега не видял подобна кротост, искреност и спокойствие у човек, обграден с толкова лъжливи обвинения. Тогава той се опита да сплаши и насили Исус да отговори на фалшивите Му обвинители. Но Исус мълчеше.

Въпрос 3: Какъв урок можем да научим, като вярващи, от Христовото мълчание и спокойствие в лицето на фалшивите обвинения?

Тогава първосвещеникът постави Исус под клетва, казвайки **"Заклевам те в живия Бог да ни кажеш, ти ли си Христос (Помазаника), Сина на Бога"** (Матей 26:63). На това Исус отговори утвърдително. Да замълчеше на това, би било равнозначно на мълчаливо отричане на истината и пропускане на възможността да даде ясно свидетелство за това, че Той е Помазаникът и Синът. Тук, в съкратена форма, Христос загатна за Своето възкресение, възнесение и второ пришествие, за силата и славата на Своето идващо Царство.

ОСЪЖДАНЕТО И ОПОЗОРЯВАНЕТО НА ХРИСТОС (Матей 26:65-68)

В отговор на заявеното от Христос, първосвещеникът си раздра дрехите, в знак, че беше видял и чул хула против Божието име (**4 Царе 18:37; 19:1; Деяния 14:14; 16:22**). Той обвини Исус в богохулство и престана вече да търси други свидетели. Тогава свиканият съвет обяви своята присъда, осъждайки Исус на смърт. Тежката присъда беше последвана от унизително опозоряване на Исус. Той беше физически насилван. Те се подиграваха с Него, и го наричаха "помазаника". Те му закриваха очите, удряха Го и искаха Той да им пророкува, кой Го бе ударил. Но, всичко това ставаше в изпълнение на писанията (**Исаия 50:6; Михей 5:1⁶**).

Няколко нередности бяха допуснати в разпита и осъждането на Христос. Религиозните водачи изопачиха закона, за да могат да убият Христос на всяка цена.

Първо, разпитът се извърши през нощта. Те искаха набързо да Го разобличат, преди надигането на тълпата, идваща за празника на Пасхата (**Матей 26:4-5**).

Второ, разпитът се извърши тайно в дома на първосвещеника, вместо в съдилището.

Трето, разпитът не се проведе, както бе нормално – след Пасхата (**Деяния 12:3-4**). Вместо това, виждаме как домът на първосвещеника, който трябваше да бъде място за съвършена закрила и център за духовно посвещение във времето на Пасхата, беше превърнат в сцена на безчестие.

Четвърто, те доброволно намериха лъжесвидетели срещу Христос; и когато свидетелствата им не бяха в съгласие, те не бяха наказани, както би трябвало, според закона. Те нарушиха деветата заповед в лицемерната си ревност да защитят третата заповед.

Пето, не беше спазена нормалната процедура и протокол на съвета при разпити. Например, никакви свидетели не бяха повикани в защита на обвинения, въпреки че се изискваше първо да бъдат разгледани доказателствата, които биха оправдали обвинения.

Шесто, първосвещеникът и неговата група бяха и обвиняващи, и съдии едновременно. Никой не доведе Исус пред тях, а самите те поръчаха Неговото задържане на мястото за молитва.

Седмо, тяхната присъда се основа на **"вие как мислите?"**, вместо на **"какво казват писанията?"**. Затова, наистина може да се каже за Исус, че **"в унижението му отне се съда му"** (Деяния 8:33^a).

Въпрос 4: Посочете някои нередности в разпита на Исус.

**ПАДЕНИЕТО НА ПЕТЪР: ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ ЗА ВЯРВАЩИТЕ
(Матей 26:69-75; Марк 14:66-72; Йоан 18:27; Римляни 11:20; 1
Коринтяни 10:12)**

Докато Христос бе разпитван и подиграван, Петър правеше стъпки, които щяха да го доведат до падението му и до изпълнението на Писанията. От преживяването на Петър разбираме, че няма ниво на духовен опит или постижения, които да те застраховат срещу отпадане. Той бе солидно обърнат към вярата и бе проповядвал благовестието на другите. Той бе свидетел на зрелищните чудеса на Христос и дори самият той бе вършил някои от тях. Той бе ходил по водата с Исус и бе видял Неговата превъзходна слава на хълма на преображението. Петър бе оня, който направи важната изповед за Христос чрез божественото откровение, и само няколко часа преди трагичното му падение взе участие в първата Господня Вечеря. Но въпреки всички тези преживявания и привилегията да бъде член на най-вътрешния кръг от Христови ученици, той падна и то така скоро. **"Така щото, който мисли, че стои, нека внимава да не падне"** (1 Коринтяни 10:12).

Трябва да маркираме стъпките, които доведоха Петър до отричането му от Христос, и да ги избегнем.

Първо, Петър се гордееше и хвалеше, че никога няма да се отрече от Христос. Сравнявайки се с другите, той се чувстваше толкова твърд и готов да умре за Христос (Матей 26:33; Лука 22:33). Но ние сме предупредени, че **"Гордостта предшества погибелта и високоумието – падането ... Който уповава на своето си сърце е безумен, а който ходи разумно, той ще се избави"** (Притчи 16:18; 28:26). Самоувереността води до невнимание.

Второ, когато Христос го предупреди за предстоящото му падение, Петър започна да спори. Той бе неосведомен относно себе си, но Христос не беше и вместо да се смири пред Христовото предупреждение, той оспори онова, което Христос каза, че ще се случи. Ние никога не трябва да спорим със Словото на Бог, дори когато ни се струва, противно на нашите възприятия. По-добре да изоставим нашите собствени мисли за нас или онова, което другите казват за нас, ако то е в противоречие с това, което казва Христос.

Трето, Петър и другите ученици спяха, докато Христос им беше казал да бдят и да се молят. **"Бдете и молете се, за да не паднете в изкушение"** (Матей 26:41). Една от главните стратегии на Сатана е да накара вярващите да спят, докато трябва да се молят. Чрез молитвата ние разпознаваме и воюваме срещу сатанинските хитростите против живота ни. Затова и в един химн се казва:

*Християнино, почивка не търси
Забрави мечтите за живота лесен
Ти стоиш сред много врагове
"Бди и се моли"!*

Грехът на "безмолитвеност" е корен на всички други грехове.

Четвърто, Петър разчиташе на плътските мишици. Той извади ножа си, за да защити Христос, но духовните сражения няма как да се печелят с употреба на

плътски оръжия. Учениците попитаха Исус, **"Господи да ударим ли с нож?"** (Лука 22:49). Петър не изчака Господния отговор, а удари и отсече ухото на един от служителите на първосвещеника. Наистина, когато хората са разпасали духовните си оръжия, се принуждават да използват плътските. Пропуснал да се моли, Петър имаше твърде малко духовна сила и сега можеше да воюва единствено по плът. Но неговата плътска ревност скоро охладня и, наред с останалите ученици, той побягна. Христовите думи се сбъднаха (Марк 14:27).

Пето, Петър, се съвзе от първоначалното си отстъпление и следваше Исус отдалеч, за да **"види края"**. Следването на Исус отдалеч трябваше да подтикне Петър да се моли на Бог за избавление. Той би трябвало да е рамо до рамо с Христос. Вярващите трябва да осъзнаят, че **"и малко отклонение от правия път на духовните задължения допълнително задълбочават духовната слабост"**. Затова трябва да викаме към Бог и при най-малкото разпознаване на охладняване и отпадане, докато то е все още само в сърцето.

Шестата стъпка към падението на Петър бе направена, когато той седна с началниците и служителите на първосвещеника да се постопли до техния огън (Марк 14:54). Той седна в компанията на враговете на Христос. Подобна компания не подхожда на учениците на Христос, независимо от временните облаги, които те очакват от едно такова сближаване. Присъединяването към компанията на онези, които се подиграват със святостта и прокарват светския начин на живот, предразполага към изкушения. Именно, когато Петър беше в погрешната компания, **"една слугиня дойде при него и му каза: И ти беше с Исуса галилеянина. А той се отрече пред всички, казвайки: Не разбирам що говориш"** (Матей 26:69-70). Той се отрече от Христос, преструвайки се, че не знае за какво говори жената. Много хора днес се отричат Христос, преструвайки се пред невярващите на работа, в училище и пред съседите. Те правят това докато мълчат, когато би трябвало да свидетелстват за Него.

Трябва да отбележим, че падението на Петър е резултат от две нечестиви сили. От една страна, имаше поквара в собственото сърце на Петър. От друга, противникът, Сатана, се опита да пресее Петър като жито. Бедата в цялата работа беше там, че Петър беше неосведомен за този мащабен заговор за неговото унищожение между ада и плътта. Дори когато Исус му говори за това, той бе прекалено самоуверен, за да Го слуша. И стана така, че Петър се отрече от Исус от Галилея. След първото си отричане, той бързо се придвижи от двора в преддверието, мислейки си да се скрие от онези, които го подозираха. Но и там **"видя го друга слугиня, и каза на тия, които бяха там: И тоя беше с Исуса Назарянина"** (Матей 26:71). Петър се отрече с клетва. Той заяви **"Не познавам човека"**. Той нарече Исус **"човека"**. Накрая, всички хора наоколо станаха против Петър. При третото противопоставяне всички уверено твърдяха, че Петър е **"един от тях"**. Те се позоваваха на Галилейския му акцент като доказателство за връзката му с Исус. Освен това, роднините на Малх (чието ухо Петър отсека) потвърждаваха, че са видели Петър с Исус в градината (Йоан 18:26). Но, за да направи отричането си твърде убедително, Петър започна да **"проклина и да се кълне"**. Той се позова на проклетие върху себе си и клетва в Бога, че той не е един от тях и че не познава човека. **"И веднага пропя петел"**. Един отпаднал от вярата не би могъл да стигне по-далеч от Петър.

Седмата стъпка в падението на Петър е страхът от хората. Страхът от това, което човека би му направил, ако се разбере, че познава Исус. **"Страхът от човека туря примка, а който уповава на Господа ще бъде поставен на високо"** (Притчи 29:25).

Петър направи **осмата** си стъпка към отпадането, когато излъга. Той излъга и под претекст, и като лъжесвидетелстване (лъжейки под клетва). Вярващите никога не

трябва да лъжат, а винаги да казват истината, дори ако резултатът от това да е загуба на временни привилегии.

Петър набързо извърши и **последната** си крачка проклинайки и заклевайки се.

Обобщавайки Петровото отричане от Христос сме принудени да се съгласим, че ако някой не се отрече от себе си, не вдигне кръста си и не последва Христос, не може да бъде Негов ученик. Този, който не се отрече от себе си, впоследствие ще се отрече от Христос.

Въпрос 5: Посочете какви стъпки направи Петър при своето падение. Как вярващия може да избегне падението в греха?

ПОКАЯНИЕТО И ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО НА ЕДИН ОТПАДНАЛ (Матей 26:75; Исаия 57:15; Лука 22:31-34)

Незабавно, след третото си отричане, петелът пропя. Тогава Петър си спомни думите на Исус, които предказаха неговото трикратно отричане, и в същия този момент Исус се обърна и погледна към него (**Лука 22:61**). В резултат, разкаяние обзе сърцето му и той излезе, леейки горчиви сълзи на покаяние. Забелязваме колко меко беше сърцето на Петър и разбираме, че той се отрече от Христос поради слабост, а не поради злоба. И всичко, от което имаше нужда, за да се обърне и разкае, бе пропяването на петела, думите на Христос и Неговият любящ поглед. Петър трепереше и плачеше. Бог каза **"Но пак, на този ще погледна, на оня, който е сиромах и съкрушен духом и който трепери от словото Ми"** (Исаия 66:2^б).

Христос се бе молил за Петър, за да не отпадне неговата вяра. Но Петър трябваше да откликне към Бог с изповядване на греха си и обръщане от него. Не може да има прошка или възстановяване за отпадналите, които отхвърлят и се противопоставят на изобличението на Словото и Духа Божий. Онези, които винаги нагаждат и обясняват Словото на Бог, така че да покрият своето отпадане, не са с меко сърце. Те са с вкоравено сърце като Юда, който се отрече от Исус по-скоро от злоба, а не от слабост. Това е разликата, която трябва да правим между отпадналите: **"А към едни, като правите разлика, бъдете милостиви"** (Юда 22, KJV).

Въпрос 6: Какви средства използва Бог, за да породи разкаяние в Петровото сърце?

В момента, в който Петър бе изобличен за греха, той се покая, въпреки че бе на публично място. Освен това, той призна греха си пред другите ученици. Той би могъл да го прикрие, тъй като нямаше никой от тях наоколо, когато се случваха подробностите от неговите отричания. Но Петровото истинско покаяние се удостовери с публично разобличаване на неговите грехове. Тези, които се отпаднали, като Петър, трябва да предприемат подобни стъпки, за да бъдат възстановени. Не бива да има нито отлагане, нито колебание относно покаянието, възвръщането и изоставянето на греха. Изповядването на греха трябва да е цялостно и усърдно, преди да можем да очакваме, Бог истински да съживи сърцето на разкайващия се и да бъде милостив.

Въпрос 7: Как отпадналият може да преживее прошката и възстановяването?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Йоан	11	4 Царе	4
Вторник	..	12	..	5-6
Сряда	..	13-14	..	7-8
Четвъртък	..	15-16	..	9
Петък	..	17-18	..	10
Събота	..	19	..	11-12
Неделя	..	20-21	..	13-14

Стих за запомняне: "А Исус застава пред управителя; и управителят Го попита, като каза: Ти Юдейският цар ли си? А Исус му рече: Ти казваш" (Матей 27:11)

Текст: Матей 27:1-31

След задържането на Христос Той бе разпитан и осъден на смърт от Еврейския религиозен съвет. Но понеже по онова време еврейският народ беше под римско управление, беше необходимо потвърждението на смъртната присъда и от Римския управител. Поради това Исус беше доведен за разпит пред Пилат Понтийски.

Има четири главни личности в нашето учение днес; и от тях ние научаваме някои съдбоносни уроци. Те са: Юда Искариотски – пример за неправилно покаяние; Юдейските началници – крайно лицемерие и безчестие; Исус Христос – упражнено себе-владение и пълно предаване на Бог; Съдията, Пилат – пример за нерешителност и слабохарактерност.

ЕДИН ПРИМЕР ЗА ПОГРЕШНО ПОКАЯНИЕ

(Матей 27:3-5; 2 Коринтяни 7:9-10; 1 Царе 15:24-28; 24:16-22; 26:17,21)

След предателството, Юда Искариотски стана свидетел на несправедливия разпит и жестоката подигравка, на които беше подложен Исус Христос. Той видя последиците от своите постъпки и сърцето му беше завладяно от съжаление и угризение.

Първо, в опит да поправи това, което бе извършил, той "**се разкая и върна тридесетте сребърника на главните свещеници и старейшините**". Но беше твърде късно. Покаянието на Юда не беше искрено, защото той се обърна към хората, вместо към Бога. Юда изповяда греха си пред главните свещеници и старейшините; той не се обърна към Бог.

Второ, той само съжаляваше и имаше угризения заради последиците от греха. Юда се покая само защото видя, че Исус беше осъден на смърт. Той не се покая от корена на греха вътре в себе си. Има голяма разлика просто да кажеш "аз съгреших" и да кажеш "аз съм грешник".

Трето, той направи изповед, без да се обърне от греха. Всъщност, след публичната си изповед, той все пак тайно отиде и извърши ужасния грях на самоубийство. Онези, които придобиват навик постоянно да изповядват греховете си пред другите, не са се покаяли искрено, докато не престанат да съгрешават.

Четвърто, той не беше склонен да се срещне лице в лице с хората, срещу които бе съгрешил. Той би могъл да се върне при Исус Христос и при групата на апостолите, вместо при свещениците. Но той не го направи.

Пето, макар да се изповяда, на него му липсваше вярата, че Бог би му простил. Той беше така смазан от отчаянието, че отиде и се самоуби. Сълзите на искреното покаяние никога не ослепяват окото на вяра.

Въпрос 1: Споменете някои разлики между искреното и погрешното покаяние.

Погрешното покаяние е продукт на светската скръб. То е много плитко и кратковременно. Саул, царят на Израел, е друг пример за погрешно покаяние. Макар да се изповяда пред Самуил, той даже плака и говори красиви думи пред Давид, но пак скоро се върна в злото си лудеене (**1 Царе 15:24-28; 24:16-22**). Само искреното покаяние може да привлече Божията милост и прошка. Истинското покаяние изисква пълно изповядване на греха, обръщане от него, упражняване вяра в Бог и готовност да се направи необходимото възвръщане спрямо засегнатите лица (**Лука 19:8**). Ако Юда се беше обърнал към Христос, както направи Петър, след отричането си, щеше да му се прости. Но той загуби надежда за Божията милост. Той съгреши до такава степен, че не можеше повече да упражнява вяра в способността на Бог да прощава дори и най-тежкия грях. Това е същината на отпадането и на непростимия грях. Ако човек непрекъснато отклонява изобличението на Святия Дух, скоро може да достигне до точката, от която няма връщане. Там грешникът губи способност да се доверява на Бог за прощаването на греховете. Ето защо, всеки грешник или отпаднал трябва да преустанови неговия или нейния греховен път и да се върне при Бог, в момента, в който Святия Дух го изобличи (**Притчи 29:1; 2 Коринтяни 36:15,16; Евреи 6:4-8**).

Юда се самоуби и подпечата вечната си гибел. Той изпадна от служението и апостолството поради беззаконие и **"отиде на своето си място"** (**Деяния 1:25**). Всичко започна с "малко" користолюбие, после крадене и накрая предателство. Трябва да сме нащрек за така наречените "малки" грехове и да ги избягваме. Никой, обаче, не бива да допуска отчаянието и обезсърчението да го доведат до самоубийство. Бог може да помогне и на най-безпомощните и да промени и най-безнадеждната ситуация. Независимо, колко ужасен е бил животът ти, ако го предадеш на Исус, Той ще ти помогне да се измъкнеш.

КРАЙНОТО ЛИЦЕМЕРИЕ И БЕЗЧЕСТИЕ НА ЮДЕЙСКИТЕ НАЧАЛНИЦИ **(Матей 27:6-10, 12-20; Лука 23:1-6, 10-25; Матей 23:23-24; Исаия 9:16-17)**

В много ситуации главните свещеници и старейшините проявиха неимоверно безчестие и лицемерие.

Първо, когато Юда им изповяда греха си, те му отговориха толкова коравосърдечно: **"Нам що ни е? Ти му мисли!"**. Колко жалко, че свещениците, които бяха определени от страна на хората да служат на Бог, биха могли да бъдат толкова безразлични и да отхвърлят една отчаяна душа. Постигнали целта си, те обърнаха гръб на Юда Искариотски и отказаха да му помогнат. Това би трябвало да е предупреждение за всички онази, които се оставят да бъдат използвани от Сатана. Те, в крайна сметка, ще бъдат изоставени и сами ще се изправят пред осъждането си.

Второ, когато Юда хвърли тридесетте сребърника в храма, те казаха **"Не е позволено да ги поставяме в храмовата каса, понеже са цена на кръв. И като се съветваха, купиха с тях грънчаревата нива, за погребване на чужденци"** (**Матей 27:6-7**). За тях не беше незаконно да вземат парите от храмовата каса, за да организират предателството на изпратения от Бога Пророк. Нито сметнаха за незаконно да осъдят и убият невинен човек. Но те бяха толкова "загрижени", да не би да поставят кървавите пари обратно в касата. Те използваха парите да купят нива за погребване на чужденци. Външно изглеждаше, че вършат някакво добро за обществото. Но трябва да отбележим, че вършенето на социални дейности, обществени благодеяния, религиозни действия и т.н., никога не може да изкупи греха. Това, което лицемерите би трябвало да направят, е да се покаят и да бъдат спасени, чрез вяра в Исус Христос.

Трето, Юдейските началници приведоха лъжливи обвинения срещу Исус и принудиха Пилат да го осъди (**Йоан 19:12**). Те бяха непоследователни в обвиненията си срещу Христос. Докато в Юдейския съд Го разпитваха за религиозно престъпление, пред Пилат повдигнаха против Него политическо обвинение. Те Го обвиниха за размирици и развращаване на народа, т.е. че подбужда народа срещу римското управление. Второто им обвинение беше в икономически саботаж – че забранява плащането на данък на Цезар. Третото обвинение беше в измяна – че Той нарича Себе Си Цар, вместо Цезар. Но, всички тези обвинения бяха неверни. Исус казваше на народа да отдава на Цезар това, което принадлежи на Цезар (такси, данъци, мита и т.н.); и да отдават на Бог това, което принадлежи на Бог (посвещение и поклонение). Той също беше казал не веднъж, че Неговото Царство не е от този свят. Всъщност, когато хората искаха да Го направят Цар, Той се оттегли от тях и се скри на планината (**Йоан 6:15**). Но главните старейшини и свещеници обърнаха думите Му, за да Го обвинят.

Четвърто, те подбудиха множеството да изискат да им се пусне Варава, един известен затворник, който бе извършвал размирици и убийство. И да поискат Исус да бъде разпнат. Те предпочитаха да живеят заедно с крадеца и убиеца, отколкото с Начинателя на живота (**Деяния 3:13-15**). Те така подстрекаваха народа, че мнозина, които само до преди няколко дни викаха "**Осана**" на Христос, сега викаха "**Разпни Го!**". Виждаме колко променливо и ненадеждно е човешкото естество. Както правеше Христос по време на земното си служение, така и ние не би трябвало да се доверяваме на никой човек (**Йоан 2:24-25**). Лъчите на човешките похвали не бива да ни топят, защото същата тълпа, която ни аплодира, ще започне да ни се присмива, когато бъде настроена против нас.

Въпрос 3: Посочете обвиненията, които Юдейските началници повдигнаха срещу Христос.

Трябва да забележим, че тълпата каза, кръвта на Исус да бъде на тях и на чедата им. Те произнесоха проклетие над себе си, без да го осъзнават. В резултат от това проклетие, много антисемитски водачи по целия свят са избили милиони евреи. Проклетия и клетви не бива никога да се чуват от устатата на един християнин.

Въпрос 4: Какъв урок можем да научим от начина, по който тълпата, която аплодираше Исус, се обърна против Него, за да се поругае с Него?

УПРАЖНЯВАНЕ НА СЕБЕВЛАДЕНИЕ И ПЪЛНО ПРЕДАВАНЕ НА БОГ (Матей 27:11-14, 26-31; Йоан 18:33-38; 19:1-11; 1 Петрово 2:21-23; 4:12-14)

Докато стоеше пред Пилат, Исус беше напълно покорен на съвършената воля на Своя Баща. Той претърпя лъжливи обвинения, жестоко бичуване, подигравки от войниците, заплювания, удари, позор и несправедлива присъда. Пилат Го попита, дали Той е Цар. Христос му отговори утвърдително и му обясни, че Неговото Царство не е от този свят. После главните свещеници Го обвиняваха лъжливо. Но Той запази мира Си. Мълчанието му учуди Пилат, защото той очакваше Исус трескаво да се защитава, за да се измъкне от наказанието. Но Исус мълчеше пред лицето на лъжливите обвинения.

Въпрос 5: Изброй три причини, които обясняват мълчанието на Исус пред Пилат?

Христос мълчеше, **първо**, защото обвинителите Му вече бяха решили да Го убият. Никаква самозащита не би променила намерението им. От тук научаваме, че е безполезно да спорим с хора, които вече са заключили умовете си за истината. Трябва за избягваме безполезните спорове, които само ще ни въведат в грях (**Тит 3:9; 1 Тимотей 6:3-5; 2 Тимотей 2:23-26**). **Второ**, часът Му да умре за греховете на човечеството бе настанал. Затова не беше нужно да се бори, за да се "измъкне" от съвършената Бащина воля. **Трето**, Пилат разполагаше с достатъчно доказателства, за да се убеди в невинността на Христос. Той беше чул свидетелството от устата на Христос, както и предупреждението от жена си. В допълнение, той вече знаеше, че началниците се бяха подигнали против Исус от завист. Затова Исус не се нуждаеше от по-нататъшна самозащита. **Четвърто**, Той мълчеше, за да се изпълни писанието. **"Той беше угнетяван, но смири Себе Си и не отвори устата Си: Както агне водено на клане и както овца, която пред стригачите си не издава глас, така Той не отвори устата Си"** (Исаия 53:7).

Исус беше бит, въпреки че Пилат засвидетелства Неговата невинност. Бичуването тогава се е извършвало с кожени камшици, към които са били прикачени твърди предмети като счупени кости или парчета желязо. Отгоре на това и войниците Му се подиграваха. Те Го съблякоха и Му поставиха корона от тръни. Облякоха Го в мораво (облеклото, което носеха царете по онова време) и му поставиха подигравателен скипър в ръката му. Те Го удряха по главата с пръчка, правейки тръните да прободат плътта Му. Те го заплюваха и коленичеха пред Него в подигравателен поклон. Докато Исус преминаваше през всичко това, **"лицето му бе толкова погрозняло, повече от лицето на кой да бил човек, и образът му, повече от образа на кой да е от човешките синове"**. Той даде гърба си на биене и не скри лицето си от срама и заплюванията. **"Но Той биде наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония; На Него дойде наказанието докарващо нашия мир и с Неговите рани ние се изцелихме"**. Исус издържа всички тези неща, за да бъдат спасени грешниците. За съжаление, и днес болшинството хора презират това, което Той направи за човечеството. В съдния ден такива хора няма да имат извинение, защото Исус ще ги запита **"Какво повече можеше да се направи на лозето ми, което не му направих?"** (Исаия 5:4).

**ПРИМЕР ЗА НЕРЕШИТЕЛЕН И СЛАБ ХАРАКТЕР
(Матей 27:11-26; Лука 23:3-24)**

Пилат имаше възможност да реши да стои за истината и да освободи Исус. Но за смелите решения трябва решителен и твърд характер, а той не притежаваше такъв. Той се боеше от хората и се стремеше да запази служебното си положение. Като опитен управник, той знаеше, че Юдейските началници предаваха Исус от завист. Той лично разпита Исус и се убеди в Неговата невинност. Освен това, жена му прати известие до него да не струва **"нищо на този праведник"**. Но въпреки всичко това, Пилат не успя да издаде правилна присъда на Исус. Макар, че обяви Исус за невинен, той постъпи с Него, като с виновен.

Пилат опита да пусне Христос по много начини, правейки компромиси и избягвайки да взема решения, които биха подразнили юдеите. **Първо**, той им предложи да избират между Варава и Исус. Но, противно на очакванията му, народът избра да бъде пуснат Варава. **Второ**, той изпрати Исус при Ирод, който управляваше Галилея (областта, от където бе Исус). Той очакваше Ирод да обяви присъдата Му, но

и той не го направи. **Трето**, той предложи да бие Исус и да Го пусне, но юдеите не се съгласиха. В резултат от всичко това, Пилат зададе важен въпрос, който се изправя пред всеки човек **"Тогавя какво да правя с Исуса, наречен Христос?"**. Той се остави тълпата да решава вместо него и те всички казваха: **"Да бъде разпнат"**. Тълпата отхвърли всички негови нерешителни доводи и надделя над него.

Въпрос 6: По какъв начин днес някои постъпват като Пилат пред света?

Тук виждаме опасността от това да бъдем нерешителни спрямо Христос. Някои хора позволяват приятелите или плътските им роднини да определят решението им за Исус Христос. От всеки човек ще бъде потърсена лична отговорност за решенията, които взема, независимо от това кой го е мотивирал. В Пилат виждаме образа на онези, които се колебаят между две мнения. Те искат да постъпят правилно, но в същото време, искат да угодят и на множествата. С времето правят компромиси с убежденията си и се превръщат във врагове на Бог. Макар че Пилат **"взе вода, уми си ръцете пред народа и каза: Аз съм невинен за кръвта на Тоя праведник; вие гледайте"**, Бог не го счете за невинен. Той бе част от биенето и жестоките подигравки на Исус, които се извършиха в неговия дворец и в неговата съдебна зала. Ето защо Пилат бе споменат като един от двамата земни управници, които се събраха против Исус (**Деяния 4:27**).

При все това, ние радостно забелязваме, че не се случи нищо различно от това, което Божията ръка и замисъл бяха планирали да бъде извършено (**Деяния 4:28**). Писанията се сбъднаха (**Захария 11:13; Исаия 52:14; 50:6; 53:5,9**). Това трябва да ни окуражи, че всичко, което се случва в нашия живот, е в съответствие с плана и замисъла на Бог. Отбелязваме също и че всичко, което е било писано за нас, ще се сбъдне. В края на процеса, Исус бе осъден, но Варава бе освободен. Това дава добра картина на Исус Христос, като Заместител на грешника. Варава изобразява виновните грешници като цяло, които трябва да умрат, **"защото заплатата на греха е смърт"**. Но Исус Христос дойде и зае мястото на всеки грешник в колоната на смъртта. Ако си грешник или си отпаднал от вярата, не е нужно на умираш в греха, защото Исус, нашият Заместител, умря и бе възкресен. Изповядай греховете си, покай се и приеми Исус Христос като твой Спасител и Господ. Тогавя ти ще бъдеш спасен.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Деяния	1-2	4 Царе	15-16
Вторник	..	3-4	..	17
Сряда	..	5-6	..	18
Четвъртък	..	7	..	19
Петък	..	8	..	20-21
Събота	..	9	..	22-23
Неделя	..	10	..	24-25

Урок УНИЖЕНИЕТО, РАЗПЪТИЕТО И № 138 ПОТРЕБЕНИЕТО НА ХРИСТОС

Стих за запомняне: " *И когато Го разпнаха, разделиха си дрехите Му, като хвърлиха жребий, за да се сбъдне казаното от пророка: Разделиха дрехите Ми помежду си, и за облеклото Ми хвърлиха жребии*" (Матей 27:35)

Текст: Матей 27:32-66

Пилат издаде присъда Исус да бъде разпнат на кръст. След това войниците се подиграха с Исус по най-жесток начин и Го изведоха да бъде разпнат. Смъртта чрез разпъване на кръст не бе еврейски замисъл. Римляните въведоха разпъването на кръст като наказание. Преданието разказва, че една жена на име Семирамис, жена на Нимрод, е въвела този начин на екзекутиране за престъпниците и осъдените. С времето, римляните са възприели това като най-добрия начин за измъчване на осъдените виновници.

Обаче, много години преди евреите изобщо да знаят за този метод, беше предсказано, че Исус ще умре именно така (**Псалм 22:16-18**). Всезнаещият Бог знаеше как ще се промени историята на народите и че по времето на Христос еврейският народ ще бъде под Римско управление. Именно Всемогъщият, Който управлява съдбите на народите, е Онзи, Който управлява и нашия живот. Щом веднъж предадем живота си на Него, не може да стане друго, освен Неговия замисъл да се реализира за нас. В нашия урок днес ще видим, как Исус бе унижен, разпнат на кръст и погребан. Нечестивите хора, които Го умъртвиха, си помислиха, че това е края. Но това беше само началото.

РАЗПЪВАНЕТО НА КРЪСТ НА ИСУС ХРИСТОС (Матей 27:32-44; Марк 15:21-32; Лука 23:26-43; Йоан 19:17-27)

Преди да изведат Исус да бъде разпнат на кръст, римските войници Го унижиха и Го обезобрази. Изтезанията на римските войници бяха продължение на болката и унижението, на които Исус беше подложен от еврейските началници. По това време, Христос вече беше преминал през суровите разпити пред Анания, Каиафа, Пилат, Ирод и отново Пилат. Той беше изтощен. Трябва да отбележим, че всичко това се случи в интервал от дванадесет часа. Затова Той не можеше да вдигне кръста Си, което един осъден престъпник би трябвало да направи. Един човек, Симон от Киринея, Северна Африка, беше накаран да носи кръста след Исус.

Тук виждаме физическа илюстрация на това, какво означава да бъдеш ученик. **Първо**, Симон трябваше да забрави за всичко, което бе планирал да прави в този момент, за да може да носи кръста на Христос. **Второ**, наблюдателите можеха лесно да припознаят Симон и да го помислят за престъпник. Това означава, че той би трябвало да бъде склонен да понесе срама и да бъде отъждествен с Исус в Неговото унижение. **Трето**, Симон трябваше да издържи тежкия натиск на кръста и всичките му неудобства. **Четвърто**, Симон трябваше да следва Исус по целия път до мястото на разпятието. По подобен начин, вярващите трябва да са склонни да се отъждествят с Исус и да го следват през целия път. Симон беше накаран да го направи, но от учениците се изисква те доброволно да носят кръста и да следват Исус.

Когато доведоха Исус до Голгота Му предложиха да пие оцет, размесен с жлъчка. Това средство бе изобретено с цел да се облекчават болките при разпятията. Но Исус отказа да пие. Той предпочете да почувства цялата болка, без да бъде упоен. Те

разпънаха Исус на кръста. Това стана като го повалиха да легне върху кръста с лице нагоре. Ръцете му бяха разпънати до край в двете страни и всяка ръка бе закована за дървения кръст. Тогава и краката му също бяха заковани (**Псалм 22:16**).

В земята бе издълбана дупка. Кръстът бе издигнат и изеднъж бе спуснат в дупката. Резултата от това върху жертвата е неопишуема болка. Рязкото спускане прави цялата тежест на тялото да падне върху гърдния кош и ръцете. Става трудно да се диша и се получава силно кървене. Костите се разместват и жертвата е оставена да умре отчасти от задушаване, отчасти от загубата на кръв. В случая с Исус, Той кървеше от главата, от ръцете, от краката, от тялото, от плешките и от сърцето. Наистина, разказът за кръста е разказ за кръв.

Въпрос 1: Какъв урок за ученичеството можем да научим от преживаното от Симон Киринееца при носенето на кръста на Исус?

СЕДЕМТЕ ПОСЛЕДНИ ИЗРЕЧЕНИЯ НА ИСУС
(Лука 23:34,43; Йоан 19:26,27; Матей 27:46; Марк 15:34;
Йоан 19:28,30; Лука 23:46)

Докато Христос преминаваше през болките на разпятието, Той изрече Своите седем последни слова:

Първо, "Отче, прости им, защото не знаят какво правят" (Лука 23:34). Това са думи на молитва, отправени към Небесния Му Баща, за да изпроси милост за гонители Си. Когато хора се повдигат срещу нас, ние сме призвани да правим това, което направи Христос. Ние сме тук, за да благославяме, а не за да проклинаме. Преди Христос да можеше да помоли Баща Си да им прости, първо Самият Той трябваше да им е простил. Не трябва да чакаме първо онези, което са ни оскърбили, да ни помолят за прошка. Ние трябва да им простим от сърце.

Второ, "Истина ти казвам, днес ще бъдеш с Мене в рая" (Лука 23:43). Това е слово на приемане и уверение за разкаялия се злодей на прага на смъртта. Двама крадци бяха разпнати заедно с Исус, от едната и от другата му страна. Те представляват двете групи хора в света днес: разкаялите се и неразкаялите се. Един от двамата крадци представлява теб. Кой от двамата?

Трето, "Жено, ето син ти! ... Ето майка ти!" (Йоан 19:26-27). Тези думи бяха насочени към майка му, Мария и към възлюбения Му ученик, Йоан. Йоан разбра, че трябва да поеме грижите за Мария като за своя собствена майка. Ние трябва да се грижим за нашите възрастни родители, както и за ония, за които няма кой да се погрижи, като вдовиците, сираците, изоставените и самотните.

Четвърто, "Или, Или, лама савахтани? сиреч: Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?" (Матей 27:46; Марк 15:34). Христос не поставяше под съмнение Бог, нито се оплакваше. В този момент, Той понесе греховете на целия свят, което причини раздялата между Него и Неговия Баща. Ако грехът е толкова ужасно нещо, че да причини раздялата между Исус и Неговия Баща, тогава никой не бива да си играе с него, нито да допусне и йота от него да остане в живота му. Бог мрази греха. И ние също трябва да го мразим.

Пето, "Жаден съм" (Йоан 19:28). Това са думи на физическо страдание и болка. Поради силното кървене, Исус ожадня. Войниците му дадоха оцет вместо вода.

Шесто, "Свърши се" (Йоан 19:30). Делото на изкуплението бе извършено. Наказанието за греха бе напълно заплатено и изискванията на правосъдието бяха удовлетворени. Това означава, че основанията на Сатана за задържане на човечеството под робството на греха, бяха унищожени.

Седмо, "Татко, в твоите ръце предавам духа си" (Лука 23:46). Това са думи на доброволно себе-предаване на смърт. Той остави духа си да замине. Тогава предаде дух.

Въпрос 2: Кои бяха седемте последни слова на Христос и какви уроци можем да извлечем от тях?

УНИЖЕНИЕТО И СМЪРТТА НА ИСУС (Матей 27:35-55; Марк 15:33-41; Лука 23:44-49; Йоан 19:28-37; Филипяни 2:5-8)

Дори и след като Исус беше разпнат, хората продължаваха да Го оскърбяват. **Първо**, войниците си разделиха дрехите му в изпълнение на писанията. **Второ**, те поставиха над главата Му на кръста надпис, на който беше написано обвинението Му: "ТОЯ Е ИСУС - ЮДЕЙСКИЯТ ЦАР". Това беше продължение на подигравките, които започнаха от двореца на първосвещеника. **Трето**, Той беше причислен към престъпниците, макар да не беше извършил никакъв грях. **Четвърто**, минувачите също му се подиграваха и клатеха глави. Те Му се присмиваха, че не може да спаси Себе Си: "ако си Божий Син, слез от кръста". Това беше силно изкушение, пред самия праг на смъртта. Сатана никога не се предава. Той ще продължи да ни изкушава, докато не преминем финалната линия. Главните свещеници, книжниците и старейшините също Му се подиграваха.

Подигравките с Исус бяха замислени от Сатана, за да Го направят презрян и нежелан от хората, и да го провокират заради срама да прекъсне спасителния план. Но Исус презря срама и издържа кръста.

Въпрос 3: Защо Сатана използва подигравките и какво трябва да е поведението на вяращия във времена на присмех и обиди?

Между дванадесет на обяд (шестия час) и 3 часа следобед (деветия час) имаше тъмнина по земята. По това време Христос изрече четвъртото си изказване на кръста. Малко след това Той изрече и останалите три и предаде дух. Той умря на кръста за нашите грехове.

Освен тъмнината, имаше още няколко събития, свързани със смъртта на Исус. Завесата на храма се раздра отгоре до долу. Това означаваше, че пътят към пресвятото място, към действителното присъствие на Бог, вече е отворен. С това Бог показа, че земното светилище и неговите символични жертвоприношения не важат повече. Исус, нашият Първосвещеник, влезе в небесното пресвято място със Собствената Си кръв. Ние сега можем да дойдем при Бог през новия и живия път, който Исус проправи за нас (**Евреи 10:19-22**).

Знаменията при Христовата смърт (**Матей 27:51-54**) незабавно подействаха върху наблюдателите. Те много се уплашиха и изповядаха, че наистина Исус е Синът на Бога. Колкото и значително да беше това въздействие, едва ли някои от тях са се обърнали към вярата. Човек може много да се уплаши и даже да изповяда, че Исус е Синът на Бог, без да бъде спасен. Писано е за Ирод, че той се боеше от Йоан Кръстител и че с удоволствие го слушаше, но не бе спасен (**Марк 6:20**). Феликс се уплаши, но отпрати Павел (**Деяния 24:25**). Агрипа каза, че почти бе убеден да стане християнин (**Деяния 26:28**), но той не взе решението за Христос. Трябва да вземем под внимание, че настоящите изблици на религиозност като емоции, треперене, разтрисане и т.н., не са централното послание на кръста на Христос. Истината е че, Христос умря за грешниците, според Писанията; Той възкръсна от мъртвите и Той изисква грешниците да се покаят, да повярват и да се подчинят под Неговото Господство.

Въпрос 4: Каква истина се съдържа в проявените чувства и страх от библейски персонажи като Ирод, Феликс и Агрипа през различните времена?

**ПОГРЕБЕНИЕТО НА ХРИСТОС
(Матей 27:57-66; Марк 15:42-47; Лука 23:50-56; Йоан 19:38-42)**

Исус бе разпнат рано през деня, Той умря следобед и бе погребан вечерта (или през нощта). Имаше верни жени, които наблюдаваха от далеч всички събития, свързани с Христовата смърт. Там бе също и Йосиф от Ариматея. Той бе верен ученик на Христос, макар и таен.

Йосиф се срещна с Пилат и помоли за тялото на Христос, за да му направи прилично погребение. Пилат се убеди, че Исус е вече мъртъв и тогава разпореди да му дадат тялото. Йосиф взе тялото, обви го в плащаница и го положи в собствения си нов гроб, който беше изсякъл в скалата. По ирония, онези ученици, които открито следваха Исус, докато беше жив, сега избягаха. А онзи, който се страхуваше да Го следва открито, сега бе достатъчно смел, да се идентифицира с Него при смъртта Му.

Дори след като Исус умря, главните свещеници и старейшини не се успокоиха. Те продължиха да Го клеветят и да Го наричат "измамник". Те отидоха при Пилат да поискат охрана при гроба на Исус. Целта им беше да попречат на учениците да дойдат и да откраднат тялото Му, и после да кажат на всички, че Той е възкръснал. Предприемайки тази стъпка, юдейските началници се превърнаха в първите свидетели на Христовото възкресение. Те назначиха стражи; те запечатаха с печат камъка, който покриваше входа на гробницата. Без да знаят, те предприеха стъпки, чрез които направиха разказа за възкресението на Исус още по-достоверен. Мисълта им беше, че Исус никога няма да възкръсне и че след три дни, те щяха да докажат на света погрешността на християнската вяра. Стражите, обаче бяха първите очевидци на възкресението. Наистина "**човешката ярост**" през цялото време на Христовото унижение, разпятие и погребение се обърна в прослава на Бог (**Псалм 76:10**). Много писания едновременно се изпълниха в този момент.

Въпрос 5: По какъв начин човешката ярост може да доведе до прославянето на Бог в нашия живот днес? Подкрепете отговорите си с лични свидетелства.

Пред вид Христовата изкупителна смърт на кръста, какъв би трябвало да е нашият отговор на жертвата на Единородни Божий Син? Не бива да считаме Исус просто за мъченик или някакъв вид герой, или пък да го съжаляваме. Нашият единствен отговор, който Бог действително изисква, е да се покаем и да изоставим греховете си, да повярваме в Господ Исус, да Го приемем и да подчиним живота си на Него. С други думи, трябва да Го направим Господар на нашия живот, след като сме преживяли Неговата сила.

Въпрос 6: Какъв отговор очаква Бог от грешниците и светиите, предвид Христовата смърт на кръста?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Деяния	11-12	1 Летописи	1
Вторник	..	13	..	2
Сряда	..	14-15	..	3-4
Четвъртък	..	16	..	5
Петък	..	17-18	..	6
Събота	..	19	..	7
Неделя	..	20	..	8

Стих за запомняне: *"Исус й рече, Аз съм възкресението и живота; който вярва в Мен и да умре ще живее"* (Йоан 11:25)

Текст: Матей 28:1-15

Има две измерения в забележителните събития по раждането, смъртта и възкресението на Господ Исус Христос. Макар Неговото раждане и смърт да бяха естествени, Неговото зачевани и възкресение бяха свръхестествени. Възкресението, в частност, което се нарича "анастазиз" на гръцки, и се превежда като "изправяне след смъртта" или "ставане от мъртвите", в Оксфордския Речник е описано като "най-изобилно засвидетелствания факт в историята" по "времето, когато Исус се върна отново към живот след Своята смърт".

Посредством това свръхестествено събитие Исус става единствен и неповторим, в сравнение с който и да било друг основател на т.нар. велики световни религии.

Истинското християнство и истинската християнска църква се основават на възкресението на Господ Исус Христос. Без Христовото възкресение всяко твърдение на християнството би избледнявало до незначителност сред привържениците и би ставало предмет за хули и подигравки сред клеветниците, присмехулниците и съмняващите се. То не би имало сила да привлече душите към Божието Царство. Божественият план за спасението на човечеството бе основан върху смъртта и възкресението на Христос. Христовата безгрешност и святост направиха тази велика жертва възможна. Неговото възкресение е една от най-важните истини в благовестието. Ангелите го прогласиха, стражите-войници го признаха, и Той бе видян от мнозина, преди да се въздигне в небето. Чрез това, победата над смъртта, греха и Сатана беше осигурена за всички, които са възкресени от Спасителя.

Въпрос 1: *В какъв смисъл Христос е неповторим в сравнение с основателите на различни религии?*

ОПОВЕСТЯВАНЕ НА СЛАВНОТО ВЪЗКРЕСЕНИЕ ОТ АНГЕЛИ (Матей 28:1-8; Марк 16:6-7; Лука 24:5-7)

Привързаността, почитта и посвещението към Христос на Мария и на другите жени-ученици, поддържаха живи техните добри дела спрямо Него дори и след смъртта Му. Те отидоха на гроба много рано сутринта, за да помажат тялото на Исус, но намериха един празен гроб. Ангел бе слязъл от небето и бе отместил камъка, който затваряше входа на гроба. Също така и Христос, за учудване и объркване на враговете Си, бе излязъл победоносно и славно от гроба.

Ангелът обяви на жените: **"Няма Го тука, защото възкръсна"**. Ангелите не само оповестиха на жените НОВИНАТА на всички времена, но също и успокоиха страховете и безпокойствата им, казвайки **"Мир вам!"**. Ангелите говореха на жените послание на мир, докато войниците, поставени да пазят стража при гроба, се разтрепериха от страх и станаха **"като мъртви"** поради събитията при възкресението. И тъй, във време на неяснота, смут и вълнения вярващите не бива да губят своя мир. Докато светът е въвлечен в тероризъм, катастрофи и повсеместна несигурност, които са предизвикани от Сатана, поддържани от греха и извършвани от

заслепените грешници, Исус казва: **"да не се смущава сърцето ви ... и косъм от главите ви няма да погине"** (Йоан 14:1; Лука 21:18).

Въпрос 2: Какво трябва да е поведението на вярващите в един несигурен свят като нашия?

Невярващите войници, се изпълниха със страх и объркване, докато жените, които обичаха Господа и истината си отидоха от гробището **"със страх и голяма радост"**. По същия начин вярващите, които останат верни и посветени на Христос в развратения и враждебен свят, няма да имат причина да се плашат, когато Той се върне.

Исус възкръсна на третия ден след Своята смърт. Следните неизменни доказателства потвърждават Неговото възкресение:

(1) Празният гроб. Ако враговете на Исус имаха тялото Му, те щяха да го покажат на света, за да докажат, че не е възкръснал.

(2) Раждането, силата, радостта и посвещението на ранната църква бе резултат от възкресението (**Йоан 16:17; Деяния 1:8**). То обърна страхът на Петър в дързост, съмненията на Яков във вяра (**Йоан 7:5**); превърна фарисеят Савел в Апостол Павел и промени за ранната църква Юдейската Събота с нейните церемониални закони в Християнската Неделя! Апостолите смело проповядваха възкресението, страдаха заради това и бяха готови да отидат в затвора, да бъдат бити и да умрат, за да проповядват благовестието на възкресения Христос. Те не биха могли да рискуват живота си за измислици. Малодушието на лицемерите не може да се сравнява с храбростта на мъчениците (**1 Коринтяни 15:14**).

(3) Хората, които дадоха живота си за истината и правдата, поучавани от Исус, написаха Новия Завет. Това не би било възможно, ако Неговото служение беше завършило със смърт и разочарование (**1 Коринтяни 15:2-20**).

(4) Изливането на Святия Дух на Петдесетница е експериментален факт, доказващ, че Исус възкръсна и се въздигна от дясната страна на Отец (**Йоан 16:7**).

(5) Свидетелството на ангела: **"Той възкръсна. Няма го тука"** (**Матей 17:22,23; 20:19; Марк 9:31; 10:34; Лука 24:6**).

(6) Пророчеството на Самия Христос (**Матей 17:22,23; 20:19; Марк 9:31; 10:34; Лука 24:6; 9:22; 13:32; 18:33**).

(7) Милионите вярващи през вековете, които са преживели присъствието на Христос и на Святия Дух в сърцата си, откакто възкресението е станало преди повече от 2000 години, са действително неоспоримо доказателство, че Исус възкръсна от мъртвите.

Въпрос 3: Какви са доказателствата за Христовото възкресение?

Истинското християнство е практическо поради възкресяващата сила на Месията. Истинските вярващи могат да живеят морално съвършен живот и да бъдат вътрешно и външно свети, защото те са били съживени от смъртта на греха и са подкрепени да побеждават греха, Сатана и покварения свят около тях (**Йоан 1:12; 2 Коринтяни 5:17; е 2:1-2; Второзаконие 30:6; 1 Солунци 5:23; Римляни 6:1-18**).

Библията казва: **"Защото грехът няма да ви владее, понеже не сте под закон, а под благодат. И, освободени от греха, станайте слуги на правдата. Но сега като се освободихте от греха, и станайте слуги на Бога, имате вашия плод във святост, и сетнината – вечен живот"** (**Римляни 6:14,18,22**). Така наречените християнски деноминации, които извиняват греха, вършат грях и са победени от греха, не знаят нищо за животворната възкресяваща сила на Исус, а **"тия, които са плътски, не могат да угодят на Бога"** (**Римляни 8:8**).

Трагедията на подобно християнство на поражение е вечно осъждане в адския огън. **"Душата, която греши, тя ще умре ... Нечестивите (грешниците) ще се върнат в преизподнята (ада) ... Защото заплатата (възмездие, наказанието) на греха е смърт; а Божият дар е вечен живот в Христа Исуса, нашия Господ. Защото, ако съгрешаваме самоволно, след като сме познали истината, не остава вече жертва за грехове"** (Езекил 18:20; Псалм 9:17; Римляни 6:23; Евреи 10:26).

Съгрешаващият "християнин" е най-големият враг на благовестието на Исус, защото той **"е потъпкал Божия Син, и е счел за просто нещо проляната при завета кръв, с която е осветен, и е оскърбил Духа на благодатта"** (Евреи 10:29). Животът в грях опозорява Христос, спира светлината на благовестието и оскърбява Духа на благодатта, които спасяват от греха (Тит 2:11-14). Християните, които се оставят греха да ги побеждава, обрисуват християнството като една от безсилните, победени от греха, създадени от човека религии в света. Но Исус страда, умря и възкръсна, така че **"да освети хората със Събствената Си кръв ..."** (Евреи 13:12). Ето защо истинските християни са **"избран род, царско свещенство, свет народ, люде, които Бог придоби, за да възвестява превъзходствата на Този, Който ви призова от тъмнината в Своята чудесна светлина"** (1 Петрово 2:9).

Въпрос 4: Какви поражения и вреди нанесят с живота си християните, които са победени от греха?

Библията казва: **"Изпитвайте себе си, дали сте във вярата; опитвайте себе си. Или за себе си не познавате ли че Христос е във вас, освен ако сте порицани? И тъй, спомни си от къде си изпаднал, и покай се ... "** (2 Коринтяни 13:5; Откровение 2:5). Спри и направи равносметка на духовния си живот. Искрено и сърдечно го доведи пред Бог и усърдно Го помолите да се намеси и да се избави от всяка форма на духовно поражение. Бог казва **"Ето, Аз съм Господ, Бог на всяка твар; има ли нещо мъчно за Мене?"** (Еремия 32:27).

ЯВЯВАНЕТО НА ВЪЗКРЪСНАЛИЯ ХРИСТОС

(Матей 28:9,16,17; Марк 16:9; Лука 24:13-15,36; Йоан 20:16,19,26)

Възкресението на Исус е добре отвърдено исторически. Той остана на земята за четиридесет дни след възкресението; явяваше се и говореше на апостолите и на много от учениците Си. Той се яви на следните свидетели: **(1)** Мария Магдалена (Марк 16:9; Йоан 20:15-16); **(2)** Жените на гроба (Матей 28:9); **(3)** Дватама ученици по пътя за Емаус (Лука 24:13-32); **(4)** Петър (Лука 24:34; 1 Коринтяни 15:5); **(5)** Десетте ученика в отсъствието на Тома (Лука 24:36-43; Йоан 20:19); **(6)** Всички ученици в Неделя вечер, седмица по-късно (Йоан 20:26-31); **(7)** Седемте ученика при брега на Галилейското Езеро (Йоан 21:1-25); **(8)** Единадесетте, заедно в Матия (1 Коринтяни 15:5); **(9)** Петстотинте човека в Галилея (1 Коринтяни 15:6); **(10)** Яков, Господния брат; **(11)** Всички апостоли (Деяния 1:3-11; 1 Коринтяни 15:7; Марк 16:19-20; Лука 24:50-53); **(12)** Апостол Павел (1 Коринтяни 15:8).

Възкресението на Исус, бидейки основа за благовестието:

- (1)** доказва, че Той е Синът на Бог (Йоан 10:17,18; Римляни 1:4);
- (2)** гарантира ефикасността на Неговата изкупителна смърт (Римляни 6:4; 1 Коринтяни 15:17);

(3) доказва верността на писанията (**Псалм 16:10; Лука 24:44-47; Деяния 2:31**);

(4) представя доказателство за бъдещия съд над нечестивите (**Деяния 17:30, 31**);

(5) е основа на даването на Святия Дух от Христос и на духовния живот на Неговите хора (**Йоан 20:22; Римляни 5:10; 1 Коринтяни 15:45**).

(6) То уверява вярващия за неговото небесно наследство (**1 Петрово 1:3-4**) и за неговото възкресение, когато Господ се върне (**Йоан 14:3; 1 Солунци 4:14**).

(7) То прави възможно присъствието на Христос и Неговата сила над греха във всеки вярващ ден след ден (**Галатяни 2:20; Ефесяни 1:18-20**).

Въпрос 5: Какво е значението на Христовото възкресение за вярващия?

Независимо от условията, в които се намираш като истински вярващ – физическа слабост, бедност, презрение, незначителност - Господ Исус се грижи за теб и бди със загриженост над всеки детайл от твоите житейски несподи и борби. Той също и ти дава достатъчно благодат, за да победиш, и присъствието Си, за да те води към дома (**2 Коринтяни 12:9; Деяния 18:10**). Побеждаващата сила на Исус е отговорът на всяка слабост, страх, съмнение, беда, душевна болка и обезсърчение. Исус умря, за да заплати нашия дълг от грях и възкръсна, за да ни оправдае (да ни намери за невинни) и да ни освободи от осъждането за греха. Цялата сила на смъртта и тъмнината е под Неговата власт.

СВИДЕТЕЛСТВОТО НА ПРОТИВНИЦИТЕ И ЛЪЖЛИВАТА ПРОПАГАНДА (Матей 28:11-15)

Свидетелството от страна на враговете на Исус ни дава още доказателства за възкресението. Стражите при гробището бяха очевидци на славата на възкресението. Но това породило две противоположни реакции. Докато жените, посетили гроба радостно отидоха да разгласят добрата вест за възкресението на Христовите ученици, стражите, за смут и почуда на главните свещеници, също дойдоха при тях и им известиха новината. Вместо да преглътнат гордостта си, да престанат със противопоставянето си, да се покаят и повярват пред лицето на неоспоримите доказателства за Христовата божественост, тези врагове на истината решиха да прибавят грях към грях. Те свикаха събрание, решавайки да не вярват, че Исус е бил възкресен и направиха план, как да попречат на другите да повярват във възкресението. Те подкупили военните стражи с пари (макар, че те бяха видели чудото и силата на възкресението и ангела, който слезе от небето), за да излъжат че **"учениците Му дойдоха през нощта и откраднаха тялото му, докато спяхме"** (**13 стих**). Тъжно е, че Христовите врагове разпространиха техните лъжи до всеки народ под небето.

Въпрос 6: Какъв беше планът на главните свещеници?

Главните свещеници и старейшини си мислеха, че като подкупят войниците да излъжат, ще успеят да отменят факта на Христовото възкресение, но напразно. Беше немислимо четирима войника, застъпили на пост едва преди три часа (което е времето за смяната на постовете), всички те да заспят едновременно, особено като се има пред вид и строгостта на закона за такова нарушение. Така че, как биха могли учениците да откраднат тялото на Исус от гроба? Някой е казал: *"Парите са примамка за най-тъмното изкушение"*. Тези войници бяха очевидци на земетресението, видяха

ангела да отмества камъка от устието на гроба, и видяха Христос да излиза от гроба, и пак те не се убедиха във възкресението. Това ни учи, че проповядването на истината на Божието слово, не може да убеди хората, без подкрепата на Святия Дух. И най-неоспоримите доказателства не могат да променят неверието на скептика. Ето защо всички християнски деноминации си остават слаби, безсилни, победени от греха и поробени от Сатана, защото Святия Дух, Който е движещата сила, Този, Който мотивира и надзирава активната църква е захвърлен в задния двор просто като зрител, вместо като действащо лице.

Въпрос 7: Какъв урок можем да си извлечем от решението на стражарите да лъжат, въпреки очевидните доказателства, които те имаха за възкръсването на Христос от мъртвите?

Библията казва, че ние не можем от само себе си да бъдем достатъчни в служенето на Божието слово, освен чрез достатъчността на Бог **"...понеже буквата убива, а Духа оживотворява"** (2 Коринтяни 3:5-6). За жалост, голяма част от онези, които претендират, че са християни, нямат влиянието на Святия Дух над живота си и лесно изпадат в заблуждения.

Колко повече множествата, извън християнството, живеят в пълно невежество относно тази божествена истина. Тези, които желаят да бъдат заблудени, стават жертви на сатанинския мащабен замисъл, който цели да измами, че Исус не е умрял или пък, че Той не е бил възкресяван. Целта на онези, които са измисляли лъжи относно възкресението, е била да направят така, че хората да отхвърлят Христос, а следователно и Божия план за спасение.

Нужни са умишлени усилия и целенасочени действия, за да бъдат избавени онези, които са били заблудени. Ако юдеите бяха решени да дадат крупни суми пари за пропагандирането на една лъжа, то колко повече вярващите трябва да жертват финанси за пропагандирането на истината. В ерата на информационните технологии благовестието може да достигне далече, ако се направят и съответните жертви за тази цел. Благовестието може да проникне във всяко общество и да напои всяко място, ако вярващите се възползват от днешните технологии.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Дияния	21	1 Летописи	9
Вторник	..	22-23	..	10-11
Сряда	..	24-25	..	12
Четвъртък	..	26	..	13-14
Петък	..	27-28	..	15-16
Събота	Римляни	1-2	..	17-18
Неделя	..	3-4	..	19-20

Стих за запомняне: " *Идете, прочее, научете всичките народи, и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух, като ги учите да пазят всичко що съм ви заповядал; и ето, Аз съм с вас през, всичките дни до свършека на века. Амин*" (Матей 28:19-20)

Текст: Матей 28:16-20

През "Страстната Седмица", както и през дните непосредствено след разпятието на Христос, учениците преминаха през цялата гама на емоциите. Те преминаха през силно безпокойство и страх, когато Христос говореше за предстоящата Му смърт, след това, хранеха напразни надежди, че това няма да се случи. Но то се случи. Христос бе задържан, унижен, разпитан и разпнат на Кръста. Учениците се разпиляха. Хаос, суматоха и объркване изпълниха сърцата им. Повечето от тях счетоха, че служението им е приключило. Петър поведе група от седем ученика обратно към крайбрежието, на риболовна експедиция. Като че ли Христовата смърт бе напразна. Тогава се появиха изумителните новини за Христовото възкресение.

Исус наистина бе възкръснал от мъртвите и Той организира среща с учениците Си при Галилея. **"Тогава Исус им рече: Не бойте се; идете кажете на братята Ми да идат в Галилея, и там ще Ме видят"** (Матей 28:10). И посред настъпилите смут и вълнения, Христос даде заповед на учениците Си да отидат и да проповядват благовестието на всичките народи. Тази заповед е известна днес сред християните като Великото Поръчение.

Въпрос 1: *Опишете обстоятелствата, които преобладаваха по времето, когато бе дадено Великото Поръчение?*

УГОВОРЕНАТА СРЕЩА С ХРИСТОС ПРЕДИ ВЕЛИКОТО ПОРЪЧЕНИЕ
(Матей 28:16,17,10; Йоан 21:1-17; Деяния 1:21,22; 22:6-15; 13:1-13;
Исая 6:1-9; 9:8-20)

"А единадесетте ученика отидоха в Галилея, на бърдото, гдето Исус им определи" (Матей 28:16)

В дните на земния Си живот Христос следваше, по отношение на учениците Си, определен модел на обучение. Преди да даде каквато и да било заповед на човек, Той държеше първо да стане приятел с него. Това беше Негов подход още от началото на служението Му, когато Той стартира програмата за набиране на нови членове:

"И определи дванадесет души, за да бъдат с Него и за да ги изпраща да проповядват" (Марк 3:14)

Само тези, които се интересуваха достатъчно от това да бъдат с Христос, да се учат от Него, да дружат с Него и да възприемат Неговия начин на живот, бяха хората, които Той изпрати да проповядват. Великото Поръчение е за онези, които, подобно на учениците, уважават връзката си и взаимоотношението си с Христос повече от всеки земен стремеж и ангажимент. Такива хора не биха се поколебали да предприемат дългото пътуване от Ерусалим до Галилея, само за да зърнат Исус за малко. Те наистина бяха ученици. Бедата на християнските мисии днес е в това, че отделните вярващи са неспособни да прекарват време с Господа в лично общение.

Затова и истинските ученици трябва да са готови да платят цената на това да имат дълбоко и трайно общение с Господ.

ТАЙНАТА НА ТРАЙНОТО ВИДЕНИЕ

Поддържането на постоянни и планирани срещи с Христос е тайната на *ясното видение* за достигане на душите, на *пояждащата страст* за печелене на изгубените и на *неуморната ревност* **"по всякакъв начин да спася неколцина"**. По-голямата част от хората в църквите днес са като учениците в дните непосредствено след Христовото разпятие. Те са заменили по-раншния си ангажимент да проповядват благовестието с обикновените светски стремежи и житейски грижи.

"Симон Петър им казва: Отивам да ловя риба. Казват му: Ще дойдем и ние с тебе. Излязоха и се качиха на ладията; и през оная нощ не уловиха нищо" (Йоан 21:3)

Но, само една единствена среща с възкресение Христос променя всичко. Това е голямата нужда на църквата днес. Нужно ни е да се върнем към първите дни, когато нашите ежедневни молитви бяха *"Заведи ме днес при някоя душа"*, по който начин адът бива ограбен и Христовото Царство преуспява в много сърца.

Христовите апостоли знаеха колко важно беше другаруването с Христос за всички онези, които щяха да участват в Неговото Поръчение. Това се вижда и при избора на човека, който щеше да заеме мястото на Юда Искариотски:

"И тъй, от човеците, които дружеха с нас през всичкото време, когато Господ Исус влизаше и излизаше между нас, като почна от времето, когато Йоан кръщаваше и следва до деня, когато се възнесе от нас, един от тях трябва да стане свидетел с нас на възкресението Му" (Деяния 1:21-22)

Саул от Тарсис прие първоначалното си поръчение да проповядва Христос в продължение на три дни интензивна молитва, след като беше срещнал Исус по пътя за Дамаск. Неговото апостолско поръчение, което последва малко по-късно, дойде **"когато служеха на Господа и постеха"**. Същото се случи и с Исаия, който прие своето поръчение **"иди и кажи на тия люде"** на същото място, на което той видя славата на Бога. Сега, след като сме се обърнали към вярата, не е нужно да чакаме за специално поръчение преди да отидем и да проповядваме благовестието, но все пак, огънят на евангелизаторския плам се получава в стаята за молитва. Хората с най-резултатно печелене на души са воините от стаята за молитви. Видението, придобито в молитва, ражда пламенния дух, проявяван на жътварското поле.

Въпрос 2: Какви причини стоят зад провала на Църквата напълно да се покори на Великото Поръчение днес?

Въпрос 3: Как стаята за молитва повлиява работата на полето на благовестието?

**АВТОРИТЕТЪТНА ХРИСТОС, СТОЯЩ ЗАД ВЕЛИКОТО ПОРЪЧЕНИЕ
(Матей 28:18,20; 16:18; Йоан 17:2; Филипяни 2:9-11;
Деяния 4:1-11, 15-20; 5:27-32)**

Господ Исус Христос знаеше за хорското противопоставяне и съпротива, с което щяха да се сблъскат учениците при изпълнението на Великото Поръчение. Ето защо, точно преди да възложи Великото Поръчение, Той обяви Своята всеобща власт и авторитет:

"Тогава Исус се приближи към тях и им говори, казвайки: Даде Ми се всяка власт на небето и на земята. Идете, прочее, научете всичките народи, и кръщавайте ги в името на Бащата и на Сина и на Светия Дух" (Матей 28:18-19)

Това би могъл да го каже само Исус. За да се покорим на поръчението за печелене на души, на нас ни е нужна увереност в Христовия авторитет и подкрепа. Много по-рано Христос беше информирал учениците Си за Своята невидима сила, неотменима програма и непреклонна воля да съгради църквата Си, казвайки: **"На тази канара ще съградя моята църква и портите на ада няма да ѝ надделеят"**. Всеки жетвар на души може да продължи напред само с непоклатимата вяра, че, независимо от шансовете, проповядването на словото ще доведе до масово обръщане към вярата и съграждане на църкви. Христос отново ни уверява: **"Не бой се малко стадо, защото вашият Баща благоволи да ви даде царството"** (Лука 12:32).

ПЪЛНОМОЩНОТО НА ВЯРВАЩИЯ

Заявлението на Христос относно Неговата власт и сила представлява пълномощното на християните да действат от името на техния Господ. Думата **"прочее"** ("затова") в **Матей 28:19** означава, че нашият мандат да проповядваме благовестието не произтича от правна, гражданска или църковна власт; по-скоро тя има божествен произход. Цялата власт и мощ на Възкресения Христос стоят в подкрепа на нашето Велико Поръчение. Вярващият не се нуждае от държавно разрешение или църковно ръкополагане преди да може да сподели благовестието с един изгубен грешник.

Второ, като отиваха да се подчинят на Великото Поръчение, учениците трябваше да носят Христовото пълномощно у тях, поради демоничното и сатанинско противопоставяне, с което щяха да се сблъскат. Как те биха могли да се срещнат с такива чародеи като Симон и Елима или с обладаната мома във Филипи, без съзнанието за свръхестествената власт, стояща в подкрепа на тяхната мисия? Докато сме призвани да печелим за Христос вкоравените грешници, чародеите, вещиците, магьосниците, окултните езически народи на този свят и атеистите,, ние не може да дръзнем да продължим без Христовото пълномощно за властта и силата Му, живеещи и действащи в нас.

Въпрос 4: Защо Христос първо декларира Своят авторитет, преди да даде Великото Поръчение?

**ПОРЪЧЕНИЕ, ОПРЕДЕЛЕНО ЗА ВСИЧКИ ХРИСТИЯНИ
(Матей 28:19,20; 16:18; Марк 16:15-17; Лука 24:46-48; Йоан 20:21;
Деяния 1:8)**

"Идете, прочее, научете всичките народи, и кръщавайте ги в името на Бащата и на Сина и на Светия Дух, като ги учите да пазят всичко що съм ви заповядал; и ето, Аз съм с вас през, всичките дни до свършека на века. Амин" (Матей 28:19-20)

Проповядването на благовестието е назначено задължение за всички новородени души. Ние сме спасени, не за да спим, а за да служим. Нашето поколение християни е отговорно и ще отговоря пред Бог за това поколение грешници.

ЧЕТИРИ-ИЗМЕРЕН МАНДАТ

Има четири измерения на Великото Поръчение, дадено на всички вярващи. **Първото** нещо за нас е **"Идете"**. Това се прилага за всички вярващи, не само за проповедниците. Всички, които са отговорили на Христовата покана **"елате при мене всички, които се трудите"**, сега трябва да се покорят на Христовото разпореждане **"Идете по целия свят и проповядвайте благовестието"**. Днес положението е такова, че милиони църковни членове са оставили тази работа на неколцина, които искат да се покорят на Великото Поръчение. Това е неприемливо за Бог. Ние всички трябва да отидем, не по един и същи начин и на едно и също място, но ние всички трябва да отидем някак.

"Идете по целия свят" буквално означава, че съществуват различни "светове". Някои трябва да идат в **света** на бизнеса и търговията, други – в **света** на младежите, а други – в **света** на жените, децата и в **света** на ежедневието. Трябва да идем също и в **света** на студентските общежития и градове, в **света** на болелелите и страдащите в болниците, и даже в подземния **свят** като арестите и затворите.

Второто нареждане във Великото Поръчение е **"Научете ги"**. Тази дума тук означава **"направете ученици"** като проповядвате (**Марк 16:15**). Чрез усърдно умоляване и пламенно проповядване в силата на Святия Дух, ние трябва да обърнем чедата на непокорството към мъдростта на праведните, да ги освободим от силата на тъмнината и потопим в славната свобода на Божиите чедата.

Трето, ние трябва да кръщаваме онези, които се покаят и станат ученици. Водното кръщение е неразделна част от Великото Поръчение, а не добавка в последствие. Затова, към него трябва да се отнасяме, като към такова. Ранните ученици незабавно кръщаваха всички онези, които проявяваха достатъчни доказателства за искрено покаяние. И ние трябва да правим така.

Четвърто, Великото Поръчение е осъществено, когато има **"поучаване"** на учениците **"да пазят всичко, което съм ви заповядал"**. Вече спечелените ученици, трябва да се събират и да се интегрират в живи църкви. Те трябва систематично да се обучават във всичките учения на Христос. Великото Поръчение не е довършено, докато не са установени живи църкви, от които посланието на благовестието да звучи към съседните места чрез живота и устата на вярващите, в които Христос се въплътил.

Въпрос 5: Изброй и обясни четирите измерения на Великото Поръчение?

МАНДАТЪТ НА ВЕЛИКОТО ПОРЪЧЕНИЕ

Един преглед на нашия мандат за печелене на души, според както е постановен в наръчника на Великото Поръчение, гласи:

(1) Личното благовестие трябва да бъде завладяваща отговорност на всеки вярващ и то се състои в показването на грешника нуждата му от Христос като Спасител, воденето му в опитността на новородението, както и показването му как да продължи, за да може да избегне Божия съд.

(2) Децата, които са достигнали съзнателна възраст, да бъдат доведени до спасителното познаване на нашия Господ Исус Христос чрез Библията, илюстрации и молитви и да преминат през юношеството, съхранявайки тази опитност, чрез обучение и подхранване от писанията.

(3) Трябва да се положат всички усилия, за да се доведат младежите в реалността на благовестието на Христос, независимо от произхода, средата, способностите и характеристиките им.

(4) Студентите, работещите и стажантите трябва да бъдат предизвикани с благовестието по всякакъв благочестив начин и да бъдат доведени при Христос независимо от академичната им квалификация и постижения.

(5) Ние трябва да отидем до краищата на света, за да достигнем всяка култура с добрите вести на царството, използвайки както традиционните средства, така и напредналите технологии за комуникация, пригодени да достигнат различни общества и класи хора в нашия свят на техните различни нива на развитие.

(6) Посланието и материалите на благовестието трябва да бъдат носени от вярващите, докато пътуват в каквото и да било превозно средство, за да достигнат **"всяко създание"**. Затова трябва да се положат целенасочени усилия, да се развие приемлива и приложима стратегия, която ще позволи на вярващите да достигнат пътуващите в превозните средства грешници със славното благовестие на нашия Господ Исус Христос.

(7) Благовестието за всяко създание под небето трябва да бъде занесено на всички категории хора, без изключение, по специфичен начин, на каквато и да било цена.

(8) За най-кратко време всякакви категории хора трябва да бъдат масово спечелени по градове и села..

(9^a) За да се разпространи благовестието ефективно в една страна и за да се запазят неговите плодове, трябва да се създадат жизнеспособни църкви, достъпни географски и социално-културно за всеки един.

(9^b) Програмата за създаване на църкви да бъде ефективно и експедитивно изпълнена, за да има максимален плод и резултат, което да осигури устойчивост на новото събрание и да спомогне за обучението на новите членове.

(9^v) Плодоносните усилия в благовестието трябва да водят до създаване на църкви, където плодовете на благовестието се съхраняват и узряват.

(10) Новообърнатите към вярата, които току що са дошли в Царството, трябва да бъдат отхранени и обучени в духовните понятия, за да бъдат утвърдени във вярата и напълно сглобени в Тялото на Христос.

(11) Младите християни да се обучават в основните духовни понятия, за да станат уравновесени в техния духовен живот и плодови в своето християнско свидетелстване.

(12) Новосъздадените църкви да се подхранват за постоянен и устойчив растеж, където членовете им да се учат да живеят победоносно и да получават видение как да възпроизвеждат нови църкви според техния вид.

Давид послужи на поколението си според волята на Бог. Дано ние, в името на Исус, не се окажем виновни пред Бог за вечното погубване на нашето поколение.

Въпрос 6: Кои са различните практически начини, по които вярващите могат да се покорят на Великото Поръчение?

Въпрос 7: Как, в частност, ти се покоряваш на Великото Поръчение?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Римляни	5-6	1 Летописи	21-22
Вторник	..	7-8	..	23-24
Сряда	..	9-10	..	25-26
Четвъртък	..	11-12	..	27-28
Петък	..	13-14	..	29
Събота	..	15-16	2 Летописи	1-2
Неделя	1 Коринтияни	10	..	3-4

Стих за запомняне: "И всеки ден прекарваха единодушно в храма, и разчупваха хляб по къщите си, и приемаха храна с радост и простосърдечие" (Деяния 2:46)

Текст: Деяния 2:41-47; 1 Коринтяни 12:12-27

Урокът тази седмица е насочен към църквата, по-специално към общението между братята, обрисувани от Павел, като **"тялото на Христос"**. В нашият текст ударението е върху **"общението" (стих 42)** и в практиката на **"разчупване хляб по къщите" (стих 46)**. Изкупените вярващи, които съставляват местната църква, са свързани с много части от тялото. Както човешкото тяло има много различни части с различни и разнообразни функции, така и Църквата на живия Бог е съставена от различни членове, имащи разнообразни, но взаимно допълващи се функции.

Общение, преведено от гръцката дума **"коинония"**, също се превежда и като **"общност"**, **"причастие"**, **"съдружие"** или **"заедно"**. Основата на общението е спасението. Естеството на общението е да сме заедно. Символът на общението е причастието. Отговорността на общението е да се уважаваме един друг, да се отнасяме любезно един към друг, да правим усилия да сме единни в мисленето си.

Общението е сложно **"ръкоделие"**. Изграждането му изисква усилия, а поддържането му изисква постоянство и то е толкова крехко, че елементи на плътско поведение могат да го разрушат във всеки един момент. Вместо да се съдим един друг, ние би трябвало един друг да се изграждаме, поучаваме, съветваме и подпомагаме. Отношенията в общението би трябвало да се характеризират с прощение и истинност. Ние също трябва и да се учим един друг на словото, да се подтикваме един друг към любов и добри дела, да се молим един за друг и да се въздържаваме от лош език. Важно за библейското общение е и да имаме състрадание, гостоприемство и любов един към друг (**Ефесяни 4:32; Римляни 15:7,14; 1 Коринтяни 12:25,26; Галатяни 6:2; Колосяни 3:16; 1 Солунци 4:14**). Проявлението на тези духовни добродетели сред християните в ранната църква създаде благоприятната почва за пълното изявяване на разнообразните дарби.

Въпрос 1: Какво представлява християнското общение и защо трябва да направим всичко възможно, за да останем в общение един с друг?

Изучаващите Библията изчисляват броя на ранната църква между 20,000 и 100,000 члена измежду 200,000-те човека, живеещи в Ерусалим по онова време. Затова и някои се чудят, как тези братя са могли да изпълняват отговорностите, които са имали един към друг в общението, във време когато те са надвишавали по брой най-голямата синагога или храм в града. Освен това, е имало и силно гонение. Собствениците на земи са дискриминирали църквата и не е имало едно място, където членовете на църквата да се събират и покланят заедно. Как е било възможно вярващите да са се събирали заедно и да са изпълнявали отговорностите си в общението, след като са били толкова много? Методите и стратегиите, които те използваха в Деяния на апостолите, би трябвало да бъдат модел за Библейски църкви днес.

ПРОИЗХОДЪТ НА ДОМАШНИТЕ ОБЩЕНИЯ
(Деяния 12:12; 16:40; 28:30-31; 18:24-26; Римляни 16:3-5;
1 Коринтяни 16:19; Колосяни 4:15)

"И всеки ден прекарваха единодушно в храма, и разчупваха хляб по къщите си, и приемаха храна с радост и простосърдечие" (Деяния 2:46)

Вярващите в ранната църква се срещаха в своите домове. При обръщането към вярата, те бяха освободени от егоистичните си склонности. Те можеха да живеят, споделят и учат заедно, от къща на къща. Имаше любов в сърцата на братята един към друг. **"И ни един ден не преставаха да поучават и да благовестуват и в храма и по къщите си, че Исус е Христос" (Деяния 5:42)**. В къщите въвреше поучение и проповядване. **"И като поразмисли, дойде при къщата на Мария, майката на Иоана, чието презиме бе Марко, гдето бяха събрани мнозина да се молят" (Деяния 12:12)**.

Лидия, една от Павловите обърнали са към вярата в Малайзия, в града наречен Тиатир, скоро след своето обръщане, предостави дома си за общение и молитви **(Деяния 16:13-15)**. Павел, след кошмарните преживявания в затвора във Филипи, отиде в дома на Лидия, където ставаше общение между братя. **"А те, като излязоха от тъмницата, влязоха у Лидиини, и, като видяха братята, увещаваха ги и, си заминаха" (Деяния 16:40)**. Благовестителят Филип, един от седемте, който имаше и четири дъщери, също отвори дома си за общението в ранната църква **(Деяния 21:8-14)**. Павел в Рим прие братята в неговият собствен дом, който беше взел под наем. Там те имаха събрания и продължаваха да изпълняват отговорностите си в общението един спрямо друг **(Деяния 28:30-31)**.

Въпрос 2: Споменете някои личности от Библията, които участваха в домашното общение по тяхното време и придобивките, които те получаваха от едно токова общение?

От събранието на светиите, които усърдно се молеха в дома на Лидия, от молитвата и пророчеството на Агав у дома на Филип, става ясно, че много молитви са се провеждали в домовете на вярващите в ранната църква. Това би трябвало да е практиката и днес. Усърдни, жизнени, сърдечни молитви и насърчения би трябвало да протичат у домовете на братята. Любящото взаимоотношение и общение, както се вижда от това, което светиите отговориха, щом чува пророчеството за предстоящото страдание на Павел в Ерусалим, говори много за живота и благодатта на Христос, които съществуваша между братята в ранната църква.

Въпрос 3: От случващото се в ранната църква изброй характеристиките на библейско основаното общение.

Днес, някои смятат за странно да отворят домовете си за общението на светиите. Те чувстват, че техните домове са само за техните семейства и за забавлението на техните гости. Но те грешат. Много общение протичаше в домовете на братята в ранната църква. Светиите дори считаха за привилегия домовете им да се ползват за тази цел. Тази практика се бе толкова развилняла, че се наложи апостол Йоан да въведе някои правила относно Домашното Общение:

"Ако някой дойде при вас, и не носи това учение, недейте го приема в къщи, и не го поздравявайте" (2 Йоан 10)

Това бе написано в контекста на общението протичащо в домовете. Извратено-мислещите, лъжливите и измамни учители не бива да се допускат да поучават, да наставляват или да пророкуват в домашното общение.

Въпрос 4: Какви са някои от извиненията, които дават членовете на църквата когато:

(а) отказват да позволят, къщите им да бъдат използвани за домашно общение;

(б) пропускат да присъстват на домашното общение?

ЕДИНСТВОТО И ВЗАИМОВРЪЗКАТА МЕЖДУ ЧЛЕНОВЕТЕ НА ТЯЛОТО (1 Коринтяни 12:12-17; Римляни 12:4-5; Галатяни 3:26-27; Притчи 20:12; Съдии 1:2-3; 2 Царе 10:11)

За да станем членове на Христовото тяло, най-напред трябва греховете ни да бъдат простени. Но това далеч не е всичко. Божествената благодат ни прави синове и дъщери в Божието семейство и ни прави членове в църквата на живия Бог. Когато се подчиним на Божия Дух, Той ни потапя и вплита в тялото на Христос и ние ставаме едно с другите братя. Изоставяйки греховете си и света, и бидейки изчистени с кръвта на Исус Христос, ние сме направени нови създания в Христа и членове на Божието семейство чрез вяра в Христос. Ние имаме едни и същи отличителни белези, независимо от различната ни племенна принадлежност и различния ни външен вид. Общото, което имаме, е че сме кръстени в Христос и с Христос сме се облекли. Вместо да мислим за различията помежду си, Господ иска от нас да мислим за общото между нас: едно в Христа, членове на същото Божие семейство, умити в Неговата кръв.

Християните в Коринт имаха определен проблем, поради това, че имаше много дарби всред тях. Това беше общност от хора, имащи разнообразни дарби: слово на знание, слово на мъдрост и дарба на разпознаване на духове, преместваща планините вяра, дарба на изцеление и различни видове езици. Но те започнаха да се сравняват един с друг, едни се опитваха да началства над други въз основа на разнообразните си дарби и функции. В резултат, някои хора се чувстваха маловажни в църквата. Затова и Святия Дух използва апостол Павел, за да им пише и да им обясни взаимовръзките между частите на човешкото тяло. Сравненията един с друг, водещи до усещане за малоценност, не само че не са необходими, но и са небиблейски. Можем ли да отсечем краката и да поискаме от ръцете да вършат работата на краката? Може ли да пренебрегнем ушите и да си кажем че очите са там, за да вършат работата на ушите? Същият Бог, който направи ушите, направи също и очите. Господ е Този, Който даде всичко на църквата за нейна полза. Би трябвало да има единство и взаимовръзка в тялото на Христос. Християните би трябвало да си помагат един на друг, за да функционират правилно в тялото на Христос. Именно този съюз и липсата на себеизтъкване даде възможност на ранната църква да се разраства на ниво домашно общение.

Божият план, след като си новороден, е да те сглоби в тялото на Христос. Ако започнеш да намираш грешки в домашното общение и отказваш да бъдеш част от него, поради грешките, които ти се струва, че виждаш, ти не вършиш волята на Бог.

Въпрос 5: Как можем да използваме дарбите и талантите си, за да изграждаме тялото на Христос?

ИСУСОВОТО СЛУЖЕНИЕ ОТ КЪЩА НА КЪЩА (Матей 13:36; 17:25-27; Лука 22:7-20; Йоан 12:1-2; Марк 1:29-31)

Исус, Изворът и Източникът на мъдростта, остави пример за църквата. Той поучаваше, проповядваше, изцеляваше и се молеше по къщите. Тази практика продължиха и апостолите, а по-късно я въведоха официално като домашно общение.

Исус поддържаше близко, плодотворно общение с учениците на къщния покрив. Когато майката и братята му Го търсеха, те Го намериха в къщата, където се провеждаше общението. Там Господ прояви уважението си и показа предпочитанието си към домашното общение и братята, които го посещаваха (**Марк 3:31-35**). Пасхата беше в къща и Господ и учениците Му присъстваха. Исус, учениците, Мария, Марта, Лазар и още няколко евреи бяха всички заедно в общение в една къща (**Йоан 12:1-3,9**). В къщата на Симон Петър Исус имаше общение с учениците, на което присъстваха и много други хора. В същата тази къща, тъщата на Петър бе изцерена от треска. По залез много други дойдоха на това място и **"целия град се събра пред вратата"** (**Марк 1:33**). Там апостолите видяха и научиха за голямата полза и потенциал на домашното общение.

УПОТРЕБАТА НА КЪЩИТЕ В РАННАТА ЦЪРКВА (Деяния 2:1-4; 4:23-24,31; 16:30-34)

Използването на дома за общение, молитва, споделяне и обгрижване се корени в Библията. За да покаже божественото одобрение към тази практика, Господ позволи няколко бележити събития да се случат именно при общенията по домовете. Първо, Светият Дух слезе на вярващите в къщата, където се бяха събрали заедно за общение. Бяха се събрали около сто и двадесет души. И те всички се изпълниха със Светия Дух. Освен това, обръщания към вярата се случваха на къщния покрив. Началникът на затвора във Филипи прие Павел и Сила в къщата си. Павел сподели словото на спасението с него и с **"всички, които бяха в дома му"** (**Деяния 16:32**). Те приеха Господа, кръстиха си, зарадваха се и продължиха да имат общение с апостолите. Корнилий, дома му, приятелите и близките му съседни приеха спасението от Господа като изчистиха сърцата си чрез вяра и бяха кръстни в Светия Дух в дома му (**Деяния 11:14-17**).

ПОЛЗАТА И ВАЖНОСТТА НА ВСЕКИ ЧЛЕН ОТ ТЯЛОТО (1 Коринтяни 12:22-24; Еклесиаст 9:13-15; 2 Коринтяни 10:12; 1 Коринтяни 12:18-21; Римляни 12:3; Филипяни 2:3-7; 1 Коринтяни 3:6-7)

Често големите титли, давани в църквата, подлъгват членовете ѝ. Онези, които нямат титли чувстват, че не са важни. Но истината е, че няма безполезни части в човешкото тяло и няма безполезни членове на тялото на Христос. Даже, ако хората не го осъзнават, Бог го осъзнава. Той знае колко голяма работа можеш да извършиш за тялото на Христос, макар хората да не знаят. Вместо да се сравняваме един с друг, по добре да вършим това, което Господ ни е определил да свършим. Ако си верен, ще си плодовит. Напредъкът на църквата зависи от всеки един от нас. Но е нужно отделните членове да са смирени.

Господ е Този, Който те доведе в църквата и Той ти даде всички дарби и таланти, за да се използват за Неговата църква. Това, че знаем повече от другите или че сме надарени повече от другите, не бива да вдъхва гордост в сърцата ни. Ние сме направени, за да допълваме другите в тялото. Независимо от важността и ползата от нашите дарби, трябва да знаем, че те си имат граница и е нужно да зависим от други хора и от техните дарби. Осъзнаването на това, възпира гордостта. Ако не се отнесем

към това сериозно, ще надценим нашите дарби и ще омаловажим дарбите у другите. Нашите функции са много важни, но ние не би трябвало да отхвърляме ролята и функциите на другите хора.

Въпрос 6: Защо е важно за всеки новороден християнин да участва в домашното общение и грижи?

ПОЛЗИТЕ ОТ ДОМАШНОТО ОБЩЕНИЕ (1 Коринтяни 14:26; Яков 1:22-25; Деяния 4:32-37)

Общението по домовете е Библейски модел и принцип, който не може да се пренебрегне, ако църквата иска да бъде здрава и вярващите искат да растат. Да се посветим на домашното общение е една възможност на следваме Библията по отблизо. Домашното общение дава привилегии в служението, съучастването и включването в общото дело. Докато в голямата църква само малко братя могат да се включат в служението, то домашното общение дава такава възможност на повече хора. Членовете на домашното общение имат възможността да дават свидетелства, да се молят за другите и другите да се молят за тях, да бъдат съветвани, да се радват на утешаващи увещания и грижи.

"но сме били нежни посред вас, както доилка, когато се грижи за чадата си: Така, като имахме гореща любов към вас, беше ни драго да ви предадем не само Божието благовестие, но и своите души, защото ни бяхте станали мили" (1 Солунци 2:7-8)

Така трябва да се полагат грижи за ново-обърналите се и за младенците в Христа. Това може да се осъществи в домашното общение. В домашното общение, едно по-малко и по-лесно управляемо звено, наранените, гладните и безпомощните е лесно да бъдат забелязани и подпомогнати. Много по-трудно е да забележиш, когато някой липсва измежду хиляда, отколкото измежду десет. Охладенелите, равнодушните или отпадналите от вярата получават помощ и биват възстановявани много по-бързо в домашното общение, отколкото в голямото събрание. В една семейна обстановка е много по-лесно да се задават въпроси, да се изчистват съмнения, да се изясняват неразбирания, отколкото в голямата тълпа. В допълнение, приятелското благовестие е много по-лесно чрез домашното общение. Корнилий го направи и то проработи. Много по-лесно е да поканиш приятел в домашното общение, отколкото на някое друго отдалечено място. Исус ги призова на покаяние. В домашното общение нуждите се посрещат с по-голяма готовност. Молитвената подкрепа и утеха във време на гонение са по-силни в домашното общение.

"Радвайте се с ония, които се радват; плачете с ония, които плачат" (Римляни 12:15)

Ние се отъждествяваме един с друг по-лесно, когато сме в по-малките, управляеми звена на общение. Болните от домашното общение се посещават много по-бързо и лесно. Това са ползите от домашното общение. Тъй като това е библейската практика, ние трябва да сме й отдадени и да я направим да работи, за да можем да получим пълнотата на благословието от покорството на Божията воля.

Въпрос 7: Споменете някои благословения, които можем да получим, участвайки в домашното общение. Подкрепете отговорите си с лични свидетелства.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	1 Коринтяни	3-4	2 Летописи	5-6
Вторник	..	5-6	..	7-8
Сряда	..	7	..	9-10
Четвъртък	..	8-9	..	11-12
Петък	..	10-11	..	13-14
Събота	..	12-13	..	15-16
Неделя	..	14	..	17-18

Стих за запомняне: *"Моисей избра способни мъже измежду целия Израил, които постави началници над хората - хилядници, стотници, петдесетници и десетници"* (Изход 18:25)

Текст: Изход 18:13-24

Обикновено, множества хора присъстваха на събранията с Господ и понякога оставаха с Него за повече от един ден. Също и апостолите от ранната църква имаха големи събрания от последователи. В деня на петдесетница три хиляди се стекоха пред престола на благодатта, бяха новородени и се прибавиха към църквата. Малко по-късно, пет хиляди приеха Господа и така растеше църквата на дълж и на шир. Подобен размах на растеж сме виждали и при служенията на Божиите служители в миналото, а също и в днешно време.

Тези големи събрания, особено в настояще време, правят църквата да загуби виждането си относно важността и ролята на малките групи сред голямото събрание. Забележително е, че големите събрания с времето са изчезвали. Затова трябва да пренасочим фокуса си от големите групи към малките групи вътре в големите събрания. Църквата не може да продължава да пренебрегва многовековния принцип на работа на малки групи вътре в голямото тяло. Истината е, че силата на голямата тълпа е в малките групи вътре в нея. И устойчивостта на малките групи се поддържа чрез голямото събрание. Едното не може да замени другото. Малките групи, когато са си на мястото, спомагат за динамиката, растежа, духовността, единството и влиянието на голямото събрание. Обаче, малките групи не могат да останат устойчиви, стабилни и твърдо вкоренени, без да са част от голямата църква.

Въпрос 1: *Кое е по-важно за духовното благополучие на вярващия – домашното общение и грижи или главното събрание на църквата? Обосновете отговора си.*

БИБЛЕЙСКИ КАРТИНИ ЗА МАЛКА ГРУПА
(Изход 12:3-4; 16:16-18; Исус Навиев 7:14)

"Говорете на цялото Израилево общество, като им кажете да си вземат, на десетия ден от тоя месец, всеки по едно агне, според бащините си домове, по едно агне за всеки дом. Но ако домашните са малцина за агнето, тогава домакинът и най-близкият до къщата му съсед нека го вземат, според числото на хората в тях; смятайте за агнето според онова, което всеки може да изяде" (Изход 12:3-4)

Случаят на Пасхата в Египет и начинът, по който тя бе проведена, разкрива колко ползотворни са малките групи. Цялата нация трябваше да отбележи събитието, но това се извърши в **"бащините домове"**. Всеки дом (податливо на управление звено) сформираше малка група от хора. На това ниво главата на дома можеше убедително и задоволително да отговаря на въпросите на всеки член на групата.

В организирането и администрирането на израилевите чедата за малки или големи дела принципът на работа в малки групи е установен изключително ясно. При съблюдаването на Пасхата, при събирането на маната, и при раздаване на правосъдие, нацията бе групирана на малки, податливи на управление единици (**Изход 18:25-26**).

Начинът, по който беше разкрит Ахан, след като бе взел от обреченото, ни убеждава колко здрав и значим е принципът на малките групи сред израилтяните. За да разкрие Ахан, Бог започна от **"църквата в пустинята"**. Тогава Той издири, първо - по племена, второ - по семейства, трето - по домове, и четвърто - по личности, **"човек по човек"**. Тези нива на групиране облекчават бремето на водачите и се справят с проблема на обезличаването в едно изключително голямо събрание. Това със сигурност ни обяснява защо нашите църкви и събрания се сформират в групи, простирайки се от групиране по райони, по зони, по домашни групи и накрая по отделни членове.

Въпрос 2: Подкрепяйки отговора си от Библията, обяснете как може да се докаже, че настоящото структуриране на църквата е библейско.

МАЛКИТЕ ГРУПИ: ЕДНА УСТОЯВАЩА НА ВРЕМЕТО СТРАТЕГИЯ (1 Царе 10:19)

Използването на малките групи, както вече видяхме, заемаше особено важно място в организацията и управлението на чедата на Израел в пустинята. Във времето на Мойсей и Исус Навиев, се използваша групи, което подпомагаше разрешаването на проблемите. След Исус Навиев неколцина съдии преминаха през управлението, а по-късно Самуил пое управлението на нацията. Някой би си помислил, че за стотиците години между управлението на Исус Навиев и Самуил концепцията за малките групи е била забравена. Но не. Ползата от малките групи бе спечелила сърцата на водачите в Израел и това бе станал главният и основен метод в управлението, политиката и правораздаването в нацията.

Изборът на цар отново стана чрез използване на малките групи. Процедурата започна на племенно ниво, после се сведе до родово ниво, след това до домашно ниво и окончателно до индивидуално ниво. Важно е да се отбележи, че повечето от нещата, казани в естествен смисъл за географската общност Израел, може да се каже и за духовния Израел, който е църквата.

Въпрос 3: Защо малките групи, като например системата на домашни общения и грижи, са важни за устройството на църкви, като нашите.

МАЛКИТЕ ГРУПИ В НОВИЯ ЗАВЕТ (Марк 3:14-15)

Множества следваха Господ Исус Христос. Но и в тази многобройна навалица, в която се губеше представата за личността на отделния човек, Исус, търсейки ефективност, трябваше да организира хората в малки групи по сто и по петдесет. Това беше забележителен начин за управление на множествата, които трябваше да бъдат нахранени, особено като се има пред вид, че те наброяваха, първо, пет хиляди, а после - четири хиляди. Когато Христос имаше работа с множество хора, до които

трябваше да достигне и да им помогне, Той ги групираше в малки групи за по-ефективно благовестие. На най-главното ниво Той имаше група от дванадесет човека, които призова и определи **"да бъдат с него"**, а по-късно ги **"разпрати да проповядват"** и **"им даде власт над болните да ги изцеляват и да изгонват демони"**. Изборът на дванадесетте, като една малка група служители, бе направен измежду множество хора, които бяха покорни на учението и бяха кръстени във вода.

Но, в още по-близък кръг, Исус избра трима измежду дванадесетте, които имаха привилегията да общуват с Него още по-отблизо. Това бяха Петър, Яков и Йоан, които в крайна сметка изникнаха като малка група, и тяхната значимост и роля присъства навсякъде в Новия Завет. Във втора глава на Деяния, Петър, един от тримата, стана и проповядва. В трета глава, Петър с Йоан бяха при портата, наречена **"Красна"**, където се извърши чудо над куция човек и имаше вълнение сред народа. В четвърта и пета глава Петър и Йоан бяха задържани, освободени с ангелска намеса, отново задържани и пак освободени. Яков, един от тримата, бе обезглавен (**Деяния 12:2**), но в **Деяния 15:13** друг Яков бе определен (**Галатяни 1:19**). И Павел наричаше тази малка група от трима апостола **"стълбове на вярата"** (**Галатяни 2:9**).

Въпрос 4: Как идеята за домашните групи и грижи функционираше в Новия Завет?

СЛУЖЕНИЕ ЧРЕЗ МАЛКИТЕ ГРУПИ **(Матей 17:1; Марк 5:37,42; Лука 10:1; 2:42-44; Матей 26:37-38)**

Христовият метод на служение бе завещан на църквата от първи век и, по-късно, на другите поколения чрез малкия вътрешен кръг от Петър, Яков и Йоан. Те бяха с Него на хълма на преображението, където за миг зърнаха частица от славата Му и получиха потвърждение за това, че е Божий Син и Бог. Възкресението на мъртвите се извършваше в присъствието на Петър, Яков и Йоан в Евангелието от Марк. И в ранната църква Петър следваше същия образец, който бе видял у Господа, когато се сблъска със смъртта на Тавита (**Деяния 9:36-42**).

Пак, при благовестието сред нацията, Исус използва същия принцип на малките групи. От множествата, които Го следваха, Той избра дванадесетте (**Лука 9:1**).

Въпрос 5: По какви начини принципът на домашното общение и грижи може да се използва в благовестието в нашето общество?

ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕТО НА МАЛКИТЕ ГРУПИ **(Деяния 6:1-3)**

В малките групи откриването на нуждите на отделните хора става по-лесно и по-бързо, както и предприемането на съответни мерки. Силното наблягане на ученията, динамичното молитвено служение в църквата и мощното проповядване не могат да прикрият факта, че сред членовете има непосредствени нужди. В малката група проблемите биват атакувани в зародиш, причините за оплакване и роптаене биват разкрити в най-ранен етап и страдащите светии биват забелязани. Вдовиците в ранната църква бяха пренебрегнати в ежедневното раздаване. В църквата днес също има други малки групи, които се нуждаят от помощ. Такива групи са младите семейни двойки, младите родители, издигащите се хора в бизнеса, а също и ергените и момите, болните, самотните, вдовиците и хората в лишения.

Малките групи още са и начин за нас и начин да разпознаем нуждите и да почувстваме с другите отговорността да носим бремето си един на друг. Освен че ще разпознаваме нужди, това ще подбуди и желание в нас да снабдим тези нужди. След като нуждите са идентифицирани, логично е да се направи план за посрещането им. Това предполага обобщаване на нуждите в програми с ударение върху преодоляване на пречките в снабдяванията на нуждите и практическо посрещане на нуждите.

Организацията е тясно свързана с планирането. Тя се състои от конкретни методи, които ще помогнат в решаването на проблемите. Това е мобилизиране на всички членове на малката единица с цел да се решат проблемите на страдащите членове. Това прави малките групи много жизнени в църквата, както са били и в Израел. Функциите на малките групи ги правят незаменими в съвременната църква. Какви са тези функции?

Първо, малките групи са ориентирани към разрешаване на проблемите. Водачът на групата е там, за да решава проблемите, да помага на хората да се измъкнат от трудностите, затова и водачът на групата е отговор за нуждите на членовете.

Второ, малките групи имат за цел да разкрият мисленето на хората, нуждите и болките им.

Трето, малките групи се събират за ползотворно планиране. Всеки член трябва да има възможност да се изкаже и диктаторския дух трябва да се държи вън от групата.

Четвърто, членовете на малката група желаят да видят промяна в живота си, в ситуацията и в обстановката, като резултат от молитвата, общението и участието в малката група. Това, всъщност, е и главният фактор, който ще ги накара да продължават да идват.

Пето, малките групи подсигуряват стабилност. Участието в тези малки групи дава на хората усещането им за принадлежност. Това дава емоционалната стабилност на голямата група, където водачите не познават всеки един по отделно. Членовете са доволни когато виждат водачите на групите се интересуват от тях и тяхното благополучие. Те се чувстват у дома, преоткриват смисъла на живота си и се радват на личните привилегии, които са им дадени.

Въпрос 6: От горепосоченото, каква е целта на домашните общения и какво можем да направим, за да ги съживим?

ПРИНЦИПИТЕ В ЕДНА МАЛКА ГРЕПА (Римляни 12:4-8; 1 Коринтяни 12:11-12)

Първо, във всяка малка група водачът трябва да прокарва усещането за принадлежност. Всички членове трябва да бъдат чути и подкрепени. Групата трябва да избягва командния подход.

Второ, общението, споделянето и грижите имат най-висш приоритет в групата и трябва да се внимава това да си остане така. За да бъде така, водачът трябва да се научи да изслушва старателно хората и да отговаря адекватно на това, което те споделят. Той трябва да се научи да бди за истински ситуации и проблеми наоколо.

Трето, той трябва да е наясно с целта на групата. Това е, което поддържа атлета на пистата. Ако няма цел, той ще се скапе. Това е, което държи ученикът в училище и съпругата в дома. Груповата цел е винаги сплотяваща. Водачът трябва да е ясен в обясняването на тези цели на членовете на групата. Целта може да е растеж на благовестието, общението и подпомагането.

Четвърто, във всяка група трябва да има двойно развитие. Всяка дейност трябва да е двойка: да развива и подпомага растежа и осъществяването на всеки отделен член, както и благополучието на цялата група. Трябва да има непрекъснато отчитане и постоянно оценяване на резултатите в групата.

Пето, трябва да има доброволни усилия да се подпомогнат членовете на групата в снабдяването на личните им нужди. Не става въпрос за дребнави, егоистични, светски нужди. По-скоро става въпрос за дълбоко вкоренени желания или копнежи за осъществяване в служението, полезност в Божия дом, ходене с Бог или преживявания с Господа. Малката група би трябвало да дава възможност на членовете да постигнат тези неща, нещо което не биха могли да направят от само себе си. Затова и малката група трябва да дава на членовете си свободата, силата, желанието и стремежа да правят неща, които не биха могли да правят сами.

Шесто, всеки човек в групата носи много впечатления от други групи. Това смесване на впечатленията изисква или отправя предизвикателство към водача, да упътва всеки човек да достигне най-висшите си способности, докато в същото време идеалите на по-голямата група останат неподправени. Накрая, без каквото и да било съмнение, малките групи спомагат ефективността и максималната полза както на отделния член, така и на групата в най-общ смисъл.

Въпрос 7: Обяснете с практически примери и лични преживявания как можем да приложим принципите, споменати по-горе, с цел да направим нашето домашно общение да расте.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	1 Коринтяни	15	2 Летописи	19-20
Вторник	..	16	..	21-22
Сряда	2 Коринтяни	1-2	..	23-24
Четвъртък	..	3-4	..	25-26
Петък	..	5-6	..	27-28
Събота	..	7-8	..	29
Неделя	..	9-10	..	30-31

Стих за запомняне: "Но Господ е в светия Си храм. Млъкни пред Него, цяла земя" (Авакум 2:20)

Текст: Псалм 111:9; Йоан 2:13-17; Лука 19:45-46; Марк 11:15-19

В петокнижието Бог установява поклонението, съпроводено с едно особено чувство на величественост, сериозност, благоговение и страхопочитание. Неговото Име, Неговото присъствие и Неговото поклонение бяха на почит и уважение. **"Свято и преподобно и Неговото Име"**. Особеното благоговение спрямо Бог и най-вече към Неговото име бяха заповядани в третата заповед: **"Не изговаряй напразно Името на Господа твоя Бог; защото Господ няма да счита безгрешен онзи, който изговаря напразно Името Му" (Изход 20:7)**. Подобно благоговение беше характерно за всички предани, свети души: Исус Навиев (**Исус Навиев 7:9**), Мойсей (**Изход 3:13-14**), Мелхиседек (**Битие 14:19-20**). Равините и техните Фарисеи, за да изразят благоговението си пред Бог, ритуално почитваха върха на писеца си винаги, когато искаха да изпишат Йехова, еврейското име за Бога. Може да се каже, че благоговението пред свещеното Име бе ключовия елемент в юдейската религиозна и социална система.

Едно от обвиненията към Стефан беше, че той е изговорил богохулство против това свято място, мястото на поклонение. Извън юдейската система, всички в днешно време знаят и разбират израза "Божий дом". Даже и идолопоклонниците знаят, че местата, наречени "Божии домове" са свети и затова трябва да се почитат. Ето защо те са съдържани винаги, когато се намерят в църква или в църковна сграда. Дори правещите маскаради също имат това знание, че Божия дом е свято място и че не трябва да се осквернява.

Въпрос 1: Споменете няколко библейски пасажа, в които се говори за благоговението пред Бог и пред Неговия дом и посочете предупрежденията в тях, ако има такива, за които вярващият трябва да внимава.

БЕЗПОРЯДЪКЪТ, ВНЕСЕН В ПРАЗНИКА НА ПАСХАТА (Йоан 2:13-14; Изход 12:1-14; Второзаконие 16:1-6)

Бог установи Пасхата повече от хиляда години преди идването на Христос и заповяда на израилтяните да я спазват, като възпоменание за избавлението им от Египет, където те бяха роби. Това трябваше да е време за благоговение пред Господа, заради начина на тяхното избавление.

Приготовлението за Пасхата включваше купуване на животни за жертването и приносите. Но поради факта, че някои от тях идваха от градове и земи извън Ерусалим, за тях не бе удобно да идват с юнци, агнета и кози за жертвите. Така, че те трябваше да идват с пари, с които да си купят животни за жертва. И някои от тях, които идваха от други страни, в които валутата бе различна от използваната на територията на Израел, трябваше да отидат при обменителите на пари, за да си обменят парите в местната валута, така че да могат да си купят всичко, което им бе необходимо за Пасхата. Също трябваше да обменят чуждата си валута, за да могат да си платят таксата за храма.

Въпрос 2: Проследете историята на купуване и продаване в храма, по време на еврейската пасха. Какъв урок трябва да научи Църквата от това?

Но, в крайна сметка, във времето когато Господ разчисти храма, темата за тези удобства и улеснения за поклонниците бе станала по-важна от почитта към Божия дом, дотолкова че за обменянето на пари и за продаването на животни за жертва бяха създадени най-модерни условия. Практиката на търговия и обменяне на пари, която очевидно трябва да е започнала в околностите на храма, сега бе внесена вътре в самия храм, в двора на езичниците по времето на Христос. И това внасяше безпорядък в мястото за поклонение, защото част от храма бе превърната в обменни бюра и в животински пазар. Присъствието на буйния, надменен и шумен начин на живот на продавачите и купувачите на животни и обеменителите на пари, бе достатъчно, за да оскверни храма. Така храмовото поклонение загуби своята сериозност и благоговение. Това видя Исус и незабавно се залови да поправи. Нямаше ли хора там, на които Исус да проповядва? Със сигурност имаше. Но Той остави всичко и се концентрира върху въвеждането на някакъв ред и проявяването на някакво благоговение в Божия дом.

**БЛАГОГОВЕНИЕТО, НАЛОЖЕНО ОТ ХРИСТОС В НАЧАЛОТО
НА НЕГОВОТО СЛУЖЕНИЕ
(Йоан 2:15-17; Марк 11:15-16; Матей 21:12,13; Лука 19:45-46)**

"... и направи бич от върви и изпъди всички тях от храма, както и овцете и воловете; изсипа парите на среброменителите, и прекатури трапезите им и на тия, които продаваха гълъбите, рече: Дигнете ги отгук; не правете Бащиния Ми дом, дом на търговия" (Йоан 2:15-16)

Очевидно, Христос бе разгневен от оскверняването на Божия дом чрез масовата търговия. Той бе разгневен на безредието, до което бе доведен Божия дом чрез тази търговия и обръщането му в свърталище на крадци. Задължението по разчистването на храма по онова време не изискваше усмивки, смях или потупване по гърба; то изискваше намръщено изражение, сериозност и бич. В края на Христовото служение, което продължи едва около четиридесет и два месеца, Христос отново отиде в храма и видя същите проблеми, които Той поправи, бяха още практика. Хората повторно се върнаха в същите грозни навици на оскверняване Божия дом. Христос не си замълча, нито се предаде, вдигайки ръце.

"И дойдоха в Ерусалим; Исус като влезе в храма, почна да изпъжда ония, които продаваха, и ония, които купуваха в храма, и прекатури масите на среброменителите и столовете на ония, които продаваха гълъбите. И не позволяваше да пренесе някой каквото и да било съд през храма" (Марк 11:15-16)

В повечето случаи, липсата на библейски познания карат някои хора да се чувстват неудобно, когато една и съща грешка се налага да се поправя отново и отново. Обикновено установените принципи на праведност биват изоставени в мълчаливо съгласие се с максимата: "ако не можеш да го надвиеш, присъедини се към него". Ако имаш Духа на Христос, и видиш "чужди" неща да навлизат в Божия дом, Той ще надигне в теб силно нежелание против всяка нечестива практика. Нужно е да съкратим прекомерното количество "чужди" за Бога хора, идващи в светилището

да пречат на истинските поклонници, които са дошли искрено, за да бъдат благословени от Господ. Това е добра причина всички ние да правим това, което направи Исус, за да върнем реда в Божия дом.

Освен, че изгони среброменителите и търговците, Исус не позволяваше да се пренесе какъвто и да било съд през храма. Това е много поучително. Задължение на ръководството на всяка църква е да запази събранието духовно и свещено, да бди срещу всеки вид светско поведение и нововъведение в администрирането и в поклоението в църквата. Търговията не бива да се допуска в църквата и нейните предели. Христос намръщи изражението си и категорично попречи на пренасянето на съдове из храма във време на едно такова национално събитие като е Пасхата, което привлича вниманието на множество хора и настояваше за елементарно благоприличие, благоговение пред Бог, почит пред името Му, сериозност в поклонението и трезвеност у поклонниците. Ние не може да правим нещо по-малко от това в нашите църковни събрания и поклоннически служби.

Въпрос 3: Как днешните поклонници постъпват като някогашните юдеи?

ХАРАКТЕРНИТЕ ЧЕРТИ НА ПОВЕДЕНИЕТО, ПОЧИТАЩО БОГА (Еклиесиаст 5:1-2; Левити 19:30; Псалм 89:7; Авакум 2:20; Йоан 4:23-24)

***"Но Господ е в светия Си храм: Млъкни пред Него, цяла земя"*
(Авакум 2:20)**

Ако наистина смятаме да почитаме Бог правилно, нашето външно поведение ще бъде ведро, тихо, спокойно, отдадено и предано. Нашият вътрешен човек няма да е по-различен. Освен външното ни поведение, нашето сърце трябва да е напълно отдадено на Бог. Христос казва:

***"Бог е дух; и ония, които Му се покланят, с дух и истина трябва да се покланят"* (Йоан 4:24)**

Първо, поклонническият дух почита Божието име и Божия дом. Той се характеризира, първо, с покорство. Бог се почита най-добре, когато нашето покорство е обичайно и радостно, и ние можем да кажем бодро като Псалмиста: ***"Драго ми е, Боже мой, да изпълнявам Твоята воля"* (Псалм 40:8).**

Второ, поклонническият дух се характеризира с любов. Ние сме на път да почитаме Бог, когато любовта ни се простира отвъд обикновената благодарност и изразява силен възторг от Неговия характер. Любовта на Бог в нашите сърца прави благоговението ни към Него възможно и лесно. То ни кара да видим Бог прославен. Ако наистина желаем да почитаме Бог, ние няма да сме благосклонни към никое пренебрежение спрямо Него и Неговия храм, но по-скоро ще казваме с псалмиста:

***"Защото ревността за Твоя дом ме изяде и укорите на ония, които укоряват Тебе, паднаха върху мене"* (Псалм 69:9)**

Трето, за да почитаме старателно Бог и Неговия дом, ние трябва да освободим сърцата си от всяка форма на фамилиарничене със свещените неща, което много често поражда неуважение. По времето на Малахия, това беше тяхната грешка за погублението им. Те се отнасяха към олтара и към жертвите на него, като към нещо назначило и даже презряно.

Четвърто, трябва да избягваме отпускането, което ни прави да се отклоним от нужните усилия да се назидаваме и да се държим за Господа. Такива отпускания са заспиване в църквата, нетърпеливост докато проповедникът проповядва, половинчатото внимание в Божието слово, незаинтересованост от моленето на глас, след като проповедта е била чута (**Исаия 64:7**).

Накрая, ние трябва да внимаваме да не насърчаваме неадекватно или изкривено виждане относно светостта на Бог, защото това поражда непочтителност.

Въпрос 4: Споменете някои благочистиви черти на един истински поклонник.

БОЖИИТЕ ИЗИСКВАНИЯ ОТ ПОКЛОНИЦИТЕ

(Аваком 2:20; Екlesiаст 5:1-2; Псалм 89:7; Исаия 1:12-14; 1 Царе 15:22-23)

Докато се проповядва, не бива да се позволява хората да се разсейват. Това нещо е противно на духа на поклонение и наскърбява Господ Исус Христос, невидимия Гост във всяко Християнско събрание. Всеки трябва да седи тихо и да слуша Божието слово и да остави и другите да се концентрират. Редът помага за по-добро предаване на Божието слово от проповедника към слушащия. За да направят поклонението към Бог в Неговия дом да е от полза за всички, родителите би трябвало да осигурят грижите за децата и за подопечните им. Те не бива да се оставят без надзор или да се превръщат в обект за отклоняване на вниманието на другите поклонници в църквата. Необходимо е да се осигурят подходящите грижи за тях, за да могат хората да се концентрират в словото на Бога. Никой не бива да проявява поведение, което да отвлича вниманието на поклонниците в дома на Бог. По време на проповедта навсякъде в дома на Бог трябва да е тихо, а хората - мълчаливи и сериозни.

Даже в светските събрания, хората обичат да се пази тишина и да не бъдат обезпокоявани по никакъв начин. Стриктните заграждения вътре и вън от съдебните зали трябва да отворят очите на вярващите, които нямат никакъв или почти никакъв респект спрямо дома на Господ. Ако хората работят на такива места и под такива разпоредби, тогава нямат извинение за безпорядъка в Божия дом. Ако правилата се спазват в светските учреждения, без да се поставят под въпрос, Бог очаква много повече от вярващите в църквата.

Всичко трябва да е правилно организирано. Членовете не трябва да обръщат църквата в говорилня. Проповедникът на словото в никакъв случай не трябва да бъде прекъсван. Послания чрез жестове, предназначени да покажат нечие възмущение, болни чувства, нетърпеливост и нетърпимост не бива никога да бъдат проявявани. Люспи от семки, обелки от плодове, опаковки от храна, бонбони и бисквити не бива да се намират в храма на Бог. Нито да се намират нечистоти от какъвто и да вид – храчки, плюнки и т.н. – те са равностойни на оскверняване.

Безредици като създаване на шум, разговаряне, бутането с крака, странични коментари, предаване на бележки, позвънявания и прием на обаждания, въпросителни движения с тяло, ходене из църквата, пляскане и подобни привличащи вниманието действия трябва да се преустановят. Те имат склонност да отвличат вниманието на събранието и даже на проповедника по време на проповедта, когато са най-важните моменти от службата. Вследствие на това по времето на такива служби онези, които би трябвало да бъдат спасени, изцерени, освободени, приготвени за грабването или предупредени за надвисналия съд, може да пропуснат посланието поради разсейване. Даже, ако си болен, не бива да пречиш на другите или да им създаваш неудобство като им отвличаш вниманието от слушането на Божието слово. Трябва да се боим от Бога винаги и всякак.

Затова поучаваме и проповядваме на хората, за да бъдат избегнати горепосочените проблеми. Ето защо и проповедникът в Еклисиаст казва: **"Пази крака си, когато отиваш в Божия дом и бъди по-готов да слушаш отколкото да принасяш жертвата на безумните, защото те не знаят, че вършат зло"** (Еклисиаст 5:1)

Ако си истински поклонник на Бог, е трябва да питаеш благоговение към Бога и Неговия дом **"за да знаеш, как трябва да се обхождат хората в Божия дом, който е църква на живия Бог, стълб и подпорка на истината"** (1 Тимотей 3:15). Бог очаква поклонниците да бъдат търпеливи, докато слушат Неговото слово. Те не бива да са прибързани, когато идват за поклонение, защото това е част от почитта и уважението, което трябва да имат към дома на Бог.

Въпрос 5: Избройте подробно поведението, характера и действията, които представляват липса на благоговение пред Бог и Неговия дом днес.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	2 Коринтяни	11	2 Летописи	32
Вторник	..	12-13	..	33-34
Сряда	Галатяни	1-2	..	35
Четвъртък	..	3-4	..	36
Петък	..	5-6	Ездра	1-2
Събота	Ефесяни	1-2	..	3-4
Неделя	..	3-4	..	5-6

***

“Изследвайте писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са, които свидетелствуват за Мене...” **Йоан 5:39**

***

“И беряните бяха по-благородни от солунците, защото приеха учението без всякакъв предразсъдък, и всеки ден изследваха писанията *да видят* дали това е вярно.” **Деяния на апостолите 17:11**

***

“Защото всичко, що е било от по-напред писано, писано е било за наша поука, та чрез твърдостта и утехата от писанията да имаме надежда.” **Римляни 15:4**

***

“Не за това ли се заблуждавате, понеже не знаете писанията нито Божията сила?”
Марк 12:24

***

“Тогаваша им отвори ума, за да разберат писанията.” **Лука 24:45**

***